

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

SAYI 4 15 Ocak 1976 250 KURUS

DEVİRİMCİ GENÇLİK

FAŞİZME KARŞI KURULUŞLARI

TÜSTAV

AZGIN FAŞİST SALDIRILARA KARŞI
BİR TEK DOĞRU DEVİRİMCİ POLİTİKA
VARDIR : FAŞİST ZORBALIĞA AKTİF
BİR ŞEKİLDE KARŞI ÇIKMAK, ÖRGÜTLÜ
HALK YIĞINLARININ DİRENİŞİNİ BİR KALE
GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKMEK,
FAŞİST SALDIRILARIN KAYNAĞINI YOK
ETMEK, FAŞİZME KARŞI SAVAŞ BİLİNCİNİ
VE KARARLILIĞINI YÜKSELTMEK ANTI-
FAŞİST MUCADELENİN ÖZÜDÜR.

DEVİRİNCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Değerli arkadaşlarım, bu mektupun amacı, "Kongre" ile ilgili olarak devrimci-anti-emperyalizm hareketinin bir mesajını ve dönüştürücü bir karakterini ortaya koymaktır.

BİZE GELEN MEKTUPLAR

İŞÇİ BİRLİĞİ
Vesterbrogade 29 2. sal
1620 Kbh. V
Danmark

Kopenhagen, 31/12/1975

Şimdiye değin günümüz Türkiye'sindeki oligarşik yönetimin süregelen baskı ve şiddet uygulamasının türlü çeşitliliğini görüldük. Ülkemizdeki oligarşik dikta yönetimi her fırsatta baskı ve terörü artırarak için yeni yöntemler uygulamaktan geri durmadı. Yakın geçmişte yaşananlarla da bu gerçek yeterince doğrulandı.

Halkımızın bağımsızlık ve sömürden kurtuluş mücadelesinden korkanlar- bütün güçleriyle; yükselen kurtuluş hareketimizi ezmenin hesap ve uygulamasını yaptılar. Bu bizleri şaşırtmadı. Şaşanların devrimci hareketimiz içindeki yerlerini görmek için dürbüne de ihtiyacımız yok. Budur Türkiye'mizdeki cicili-bicili demokrasinin özü! Budur gizli faşizm! Budur çeşitli kılıflarla özü saklanmak istenen oligarşik dikta! Önce şu geçiği yastınmayalım! Dişini gösterdiği zaman da "sandıksal" kılıfa büründüğü zaman da özü değişmemiştir onun. Günlük politika hesaplarına dalarak, devrimci hareketimizin halkımızın bilinç seviyesinde yaptığı dönüşümleri yanlış yönlendirmenin- "Donkişotlar"- "Umut"lar yaratmaya çalışmanın devrimcilik olmadığı -nin da bilincindeyiz.

Üzerinde türlü işkenceler uygulanan, bu yüzden uslarını yitiren, sakat kalan, ölen, niceleri var belleklerimizde. Devrimci hareketimiz başarıya ulaşmaya değin de nicelerini göreceğiz aynı durumlara düşen. Çelik-çomak oynamak isteyenlerin yeri bizim yanımız değildir. Devrim meydanına herşeyi göze alabilen çıkar."Devrim yolu engelbelidir sarptır, onyılların mücadelesidir." Bizim bildiğimize göre de bu uygulamalara gülsü veren inanç adamlarının durumunu göz yaşlarıyla allayıpullamanın gereği yoktur. Eğer meseleyi demokratik mücadelemizin sınırları içinde, ağıta boğmadan kamuoyuna taşımalarını bilmiyorsak, haddimizi bilelim.

Oligarşinin soldaki uzantılarınca Yusuf Küpeli'nin -devrimci hareketimiz içindeki yeri ayrı tartışma konusudur- ya da onun durumunda olanların istismar edilmesine; parlamento aritmetiği hesaplarına alet edilerek kafaların karıştırılmaya çalışılmasına ve girişimin sözde demokrasi mücadelesi boyutları içinde gösterilmek, alet edilme istenmesinin şiddetle karşısında yız.

Bunun yanında halkımızın kurtuluş mücadelesinde görev almış, inançları doğrultusunda ceymlere katılmış, oligarşinin hain pençesi altındaki tüm arkadaşlarımızın kurtuluşu için; halkımızın yanında yer alan demokratik kuruluşlarımızı, sorunu kurtuluş mücadelemizin boyutlarının dışına çıkarmadan namus görevi yapmaya çağırırız. (abç)

İŞÇİ BİRLİĞİ
YÖNETİM KURULU

Arkadaşım... Gazetenizin 3. sayısı elimize geçti. Bir haberinizin de yanlış olarak yayınlandığını gördük, bunu hemen size hatırlatır ve mümkün olduğu kadar düzeltilmesini istiyoruz. Daha önce bu haberi size yazdığımız halde bizim mektubumuzu gözönünde bulundurmamışsınız... Bu durum bizi üzdü.

...Bizim kitlelerden saklanacak hiçbir şeyimiz yoktur. Onun için kitlelerin bildiğini kitlelere yanlış aktarmaya gerek yoktur. Bu tip işler ancak revizyonist ve ne idüğü belirsiz olan "Halkın Sesi" gibi gazetelerin işidir.

Malatya'daki Kazım Göktaş arkadaşımızın şehit edilişi olayını daha önce mektupla yazmıştım, şimdi gene bazı yerlerini hatırlatayım: Polis Atatürk Lisesi'nin kapısını kapatıyor. Faşistler içeri giriyor. Büyük bir meydan kavgası olduktan sonra faşistler polisle birlikte Vilayet binasına gelmiş ve orada Emniyet Müdürünün tekkürleri ile olay son bulmuştur. Yani vilayet binasına kadar yürüyen devrimciler değil faşist-polis ikilisidir. Burada Ulkü Ocakları Başkanı ve Emniyet Müdürü konuşma yapmıştır. (abç)

..., biz kendi yaşadığımız bir bölgedeki tezgahlanan oyunları, savunduğumuz ve kitlelere ulaştırmaya çalıştığımız dergimizde doğru olarak teşhir edemiyorsak, bu bizim devrimciliğimizin kitleler önündeki ölçütüdür. Eğer ki, bizim gazetemiz de "Halkın Sesi" gibi yanlış şeyleri aktaracaksa, hiçbir zaman o tür girişimde bulunmayız... Demek istediğimiz bizim devrimcilerden başka güvencemiz hiç kimse yoktur. Biz bize güveniriz.

Gazetenizin vermiş olduğu başarılarına inanıyor ve bütün uğraşlarınızda başarılar dilerken devrimci selâmlar.

Alattin...

DEVİRİNCİ GENÇLİK YAYINLARI

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE

2,50 TL

ÇIKTI

GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME

2,50 TL

ÇIKTI

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

2,50 TL

ÇIKTI

EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

ÇIKIYOR

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

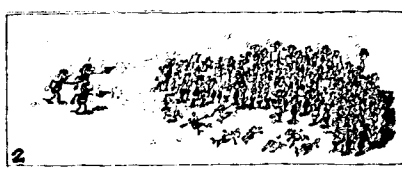
5,00 TL

ÇIKTI

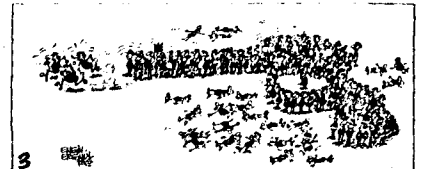
* ÖDEMELİ İSTEYİNİZ *

1

2

3

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİNCİ GENÇLİK

15 günde bir çıkar SIYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI : Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTYe başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

DERGİNİN HAZIRLANMASI :

ARP YAYINEVİ 173878

SAHİBİ: Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜR: Taner AKÇAM
ADRES: KUMRULAR SOKAK 4/10
YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI: 3-ER OFSET ANKARA
DAĞITIM: İS-DA
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN-Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

FASİST SALDIRILAR KARŞISINDA "SOL"DAKI YANLIS EĞİLİMLER

OLIGARŞİ İÇİNDEKİ ÇIKAR CEKİSMELERİ "AMARSININ" ASIL KAYNAĞIDIR.

Ülkemizde hakim sınıflar tam bir çökmezin içindedir. Hakim sınıfların iktidarı işçilikçi tekelci burjuvazi ile diğer tekel dışı burjuva kesimleri ve kapitalizm öncesi unsurlar arasındaki gerici bir ittifaka dayanıyor. Bu çelişmeli ittifak, ülkemizi tam bir azınlık diktatörlüğü-oligarşik diktatörlük ile yönetiyor.

Bu menfaat çetesi halkı sömürmek ve ona baskı uygulamakta birleşirken, kendi aralarında sömürden alacakları pay yüzünden sık sık birbirlerine düşüyor ve dalaşıyorlar. İşte bu yüzden de ülkemizde sık sık iktidar krizleri meydana geliyor. Ülkemizdeki siyasi istikrarsızlığın maddi temeli hakim sınıflar arasındaki bu çelişmeli ittifaktır.

Bu gün de ülkemizdeki faşist yönetim işte bu temel nedenle yine sallanıyor. Devrimci bir iktidar alternatifinin düzenin gerçek alternatifinin- subjektif koşulların yoluyla nedeniyle rejim, iki alternatifle, burjuvazinin iki seçeneği ile karşı karşıya: Açık faşist bir diktatörlük veya mevcut nisbi "demokratik" şartların sürmesi. Başka bir deyişle; "sertleşme" ya da "yumuşama". Hakim sınıflar arasındaki menfaat kavgaları bugün bu iki ana siyasi tercihte ifadesini buluyor.

Demirel'in politik hedefleri yavaş yavaş açıklık kazanıyor. 12 Mart öncesi ile sonrasının bir sentezini arıyor: "Asker-sivil karması" bir dikta... "Sertleşme" yanlılarının, bugün Demirel'le ittifak halinde bulunan fakat ondan da fanatik olan bir kesimi daha var.

Yaşadığımız günler burjuvazinin kendine yeni yolunu, halkı soymanın, emmenin, susturmanın yeni yolunu aradığı gündür. İşte bu nedenle, "sertleşmeyi" isteyenler tasmalarını bıraktıkları eli kanlı katil köpeklerini gençliğin ve halkın üzerine saldırtıyorlar, oligarşinin kanlı elleri yeni cinayetler işliyor. İşte bu nedenle geçen hafta faşistler Ankara'da önce ODTÜ otobüslerine hem de Genel Kurmay Başkanlığı'nın önünde, ertesi gün de beş ayrı fakülteye birden 30'ar kişilik gruplar halinde silahlı saldırılar düzenlediler. Şükri Bulut adlı arkadaşımız bu yüzden öldü. Ertesi gün ise onun cenaze töreni için toplanan binlerce öğrenciyi polis, makineli tabancalarla taradı. Onlarca ağır yaralıda biri, bir kız arkadaşımız bittiksel hayata girdi, ve öldü. İstanbul'da ve yurdun her yerinde buna benzer olaylar her gün sürüyor.

İşte TRT ve burjuva basın tarafından "karşıt görüşlerin çatışması" olarak kamuoyuna aktarılan bu "olay"lara dayanarak Demirel, siyasetin ilan edeceğini, üniversitelerle el koyacağını açıklıyor.

Artık bugün tüm halkımız şunu açıkça görüyor ki, bu kavga "karşıt görüşlere sahip gruplar arasındaki bir çatışma" değildir. Bugün apaçık ortada olan gerçeği, ne TRT, ne de burjuva basınının "anarşi sürüyor" a vazeleri gizleyemez.

Gerçek olan şudur ki, bugün bütün bir emekçi halk, tüm yurtsever ve devrimci oligarşinin alçakça ve kanlı saldırılarıyla karşı karşıyadırlar. Mücadele bu saldırıya boyun eğmeyen gerçek yurtseverlerle oligarşinin resmi ve sivil kanlı elleri arasında; namusla namussuzluk, yurtseverlikle hainlik, haysiyetle alçaklık arasındaki bir mücadeleye olarak sürüyor.

Bugün bu alçakça saldırılara muhatap olanlar ise, sadece gençlik değildir. Aynı kanlı saldırılar ülkemizin her tarafında öğretmen-işçi-memur tüm yurtseverlere karşı sürdürülüyor. Binlerce işçi işlerinden atılıyor. Yüzbinlerce işçinin ekonomik-de-

mokratik mücadele olanakları ellerinden alınıyor. Tüm yurtseverler ve devrimciler üzerindeki baskılar alabildiğine yoğunlaş-tırılıyor.

Bu azgın faşist saldırılar karşısında bir tek doğru devrimci politika olabilir: Faşist zorbalığa aktif bir şekilde karşı çıkmak, örgütlü halk yığınlarının direnişini bir kafe gibi faşizmin karşısına dikmek, faşist saldırıların kaynağını yok etmek. Bu nedenle faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını yükseltmek, anti-faşist mücadelelenin özü olmalıdır.

FAŞİST SALDIRILAR KARŞISINDA DİSK VE CHP YÖNETİCİLERİ TUTARSIZ BİR POLİTİKA YÜRÜTÜYÖRLER.

Bu saldırılar karşısında devrimci-ilerici olmak iddiasındaki kuruluş ve örgütler ne yapıyorlar?

DISK, CHP ve diğer sözde sosyalist "partiler", her vurulan öğrencinin arkasından basına sözlü, yazılı demeçler veriyor, faşistleri lanetliyorlar. (Bu konuda TIP ve TSİP, CHP'den daha geri: Onların demeçlerindeki "aman kıpırdanmayın! faşizm gelir" mantığı, halkın mücadeleye bilincini köreltmekten başka bir işe yaramıyor. Yani sadece faşistlerin işine yarıyor.) Bu kuruluşlar bildirdi yayınlanmaktan başka da hiçbir şey yapmıyorlar.

Herşeyden önce şunu kesinlikle bilmek gerekiyor: Sadece bildiri yayınlamakla, demeç vermekle faşizme karşı mücadele verilemez. Lafla faşizmin yenilgiye uğratılmayacağını anlamak gerekir. Maddi birşey ancak bir başka maddi şeyle bertaraf edilebilir. Faşizm herşeyden önce dizginlenemeyen bir zorbalık ve gericiliktir. Ona karşı olan herkesin bugün elindeki tüm imkânları ortaya koyması gerekir. Mücadelenin çok yönlü zengin koşullarında -hayatın her alanında- faşist saldırganlığa karşı dişimizle, tırnağımızla direnmek zorundadır.

Bu gerçek ortadayken, DISK ve CHP yöneticileri bu örgüt bünyesindeki yurtseverlerin anti-faşist miting ve yürüyüşlere katılmalarını için çaba sarfediyorlar. TÖB-DER mitinglerini engellemek için işçileri Baka'nın'dan daha fazla çaba sarfettirler!

Bugün faşizme karşı olan, gerçekten emekçi halktan yana olan herkes, her kurum, her örgüt omuz omuza vermek zorundadır. Sıkı bir yumruk, tek bir yürek olmalıdır. Gençliğin ve emekçi halkın, tüm yurtseverlerin anti-faşist eylemde birliği: Bugün biricik doğru yol budur. Kim bu birliği kendi kişi-grup-örgüt çarkları uğruna baltalıyorsa, halkın ve gençliğin saflarında suuf sebeplere dayanarak ayrışıklık yapıyorsa, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı tam bir ihanet içindedir.

Bu konuda önce DISK yöneticilerinin durumu anılmaya değer: Onlar işçi sınıfının ilerici-yurtsever kesiminin toplandığı sendikaları ellerinde bulundurmalarına dayanaarak kendi "iktidarlarını" korumaktan başka birşey düşünmüyorlar. Faşist saldırılar karşısında ara sıra işçi sınıfı adına (!) "demeçler" veriyorlar. Faşizmin kendilerine bir zararı dokunmayacağına düşünerek devrimci gençliğe saldırmaktan başka birşey yapmıyorlar. 12 Mart öncesinde yoğunlaşan faşist saldırılara karşı da aynı kişiler, böyle elleri kolları bağlı kalmışlardı. O zamanki Dev-Genç yöneticilerinin sürekli uyarılara rağmen, faşizme, devrimci gençliğe yöneltilen baskılara, karşı çıkacak yerde küçük burjuvazinin peşine takılarak onları yaklaştığını düşündükleri iktidarlarında kendilerine yeni mevkiiler garantilemek yolunu seçmişlerdi. 12 Mart faşizminin bütün yurtseverlere karşı yöneltili baskılar kadar milyonlarca işçinin 12 Mart faşizminin zulmu altında tüm ekonomik

demokratik haklarından yoksun bırakılarak, o dönemin en çok ezilen sınıfı olmasının da ağır tarihi sorumluluğunu üstlendiler. E -vet, 12 Mart faşizmi kendi işçi "imparatorlukları"na dokunmadı ama milyonlarca işçiye kan ağlattı. Onlar o zaman bu zulme ortaklık ettiler. Bugün de aynı politikayı sürdürüyorlar. Devrimci gençliğe, goşist -anarşist diye saldıran faşist saldırılar karşısında CHP'ye kuyrukçuluk etmekten başka birşey yapmıyorlar. Onları, işçi sınıfına ve tüm emekçi halka karşı ihanet politikasıdır ve elbet tüm bu ihanetler karşılıksız kalmaz, birgün hesabı sorulur.

DISK yöneticilerinin kuyruğuna takıldıkları CHP'nin ise, keşke "perçemi olsa!" CHP yöneticileri ve Ecevit, faşizmin saldırı ve tertipleri karşısında tam bir fırsatçı politika sürdürüyor. İlk olarak, demokrasi mücadelesinin mevcut nisbi demokratik şartların korunmasından ibaret görüyor; bunun da tek yolunun CHP'nin iktidarı olduğunu ileri sürüyorlar. Bugünkü mevcut siyasi rejimin adının demokrasi olmadığı artık Barolar Birliği'nin bile resmen ilan ettiği bir gerçektir. CHP'nin iktidarında bu "demokrasinin" ne kadar "demokratikleşeceği" ise geçen yılki iktidarında açıkça ortaya çıktı. Bugün ülkemizde devlet aygıtı içinde kurulan faşizmin ortadan kaldırılması, demokrasinin gerçekleştirilmesi, bir devrim sorunudur ve bu sorunu CHP iktidarı ile çözümlenemeyen olanaksızlığa ortadadır. CHP yöneticilerinin bugün sürdürmekte oldukları; mevcut "Nisbi Demokratik" ortamı koruma esasına dayanan politikaları, asıl olarak, oligarşi içindeki yumuşama eğilimlerine cevap veriyor. CHP yöneticilerinin bu politikalarının tekelci burjuvazinin "bu kesimiyle" bütünlüme amaçladığını, o yoldaki bir gelişmeyi ifade ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu bir yana, CHP faşist saldırganlıklar karşısında sunu derece etkisiz kalıyor. Oysa faşistlerin teşhiri açısından, onlar, bugün çok geniş imkânlarla sahipler. C H P yöneticileri kendilerine rağmen faşist saldırılara karşı çıkan CHP'li yurtseverlere de baskı yapıyor.

Anti-faşist mücadelede CHP'nin politikası tutarsız olduğu kadar, etkisiz ve pasif bir politikadır. Tarihteki tüm faşist iktidarların kuruluşunda sosyal demokrat partilerin oynadıkları olumsuz rol, ihanet derecesine varan hatalar, sadece bir tesadüf değildir. Küçük burjuvazinin tanıtımız, bildiğimiz kaypaklığının gelenekleşmiş kaderidir!

TIP ve TSİP'e gelince: Teslim etmek lazım ki, onlar anti-faşist mücadelede görevlerini layikiyle yerine getiriyor, istediklerini gerçekleştiriyorlar (!) Zira üniversiteler sunu günlerde azgın faşist saldırılarının arkasından süresiz olarak kapatılıyor. Onların da istedikleri zaten bu değil miydi? Yalnız bir nokta yeterince anlaşılmalıdır: Faşistler biz "sol parti"lerimizden "oyununa gelecek" üniver-siteleri kapatıyorlar, yoksa bizim "s o l parti"ler mi, faşistlerin "oyununa gelecek" okulları kapatıyorlar?

Azgın faşist saldırılara karşı verilen mücadelenin başarıya ulaşabilmesi sol hareketin saflarındaki bu konudaki yanlış eğilimlerin etkinliğini giderilebilmesine ve faşizme karşı doğru bir politikanın izlenebilmesine bağlıdır.

O halde tüm emekçi halkın baş düşmanı faşizme ve azgın faşist saldırılara karşı mücadelede doğru bir politika etrafında tüm yurtseverlerin birliği yolunda HİERİ! Gençliğin anti-faşist mücadelesindeki birliği için HİERİ!

POLİS, ARKADAŞLA

ÇAĞIMIZ PROLETER DEVRİMLER ÇAĞIDIR. DÜNYANIN HER TARAFINDA PROLETER DEVRİMCİLERİNİN ZAFER SESLERİ YÜKSELİYOR. EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM HERGÜN BİR PAZAR DAHA KAYBEDİYOR. EMPERYALİST SİSTEM BİR BUNALIMDAN ÖTEKİNE SURUKLENİYOR.

BUNUN KARŞISINDA ÜLKEMİZDE HAKİM SINIFLARIN YÖNETİMİ OLAN OLİGARŞİ DE ARTIK TAM BİR ÇIKMAZIN İÇİNDE. KENDİNE YENİ BİR YOL ARIYOR, AÇIK FAŞİZME GEÇMENİN YOLLARINI ARIYOR. BUNU SEZMEK İÇİN KAHİN OLMAYA GE-REK YOK! FAŞİSTLERİN SON GÜNLERDE YOÇUNLAŞAN SALDIRILARININ GÖRMEYEN ÇÖZLERE SOKTUĞU BİR GERÇEK BU.

FAŞİST SALDIRI VE TERTİPLER KARŞISINDA İSE BİR TEK DOĞRU POLİTİKA VARDIR: FAŞİZME KARŞI AKTİF DİRENİŞ. KİTLELERİ, BÜTÜN YURTSEVER VE EMERÇİ HALKI BİR KALE Gİ- Bİ DİKMEK!

- Geçen hafta Ankara, İstanbul ve tüm yurt sahalarında faşist köpeklerin saldırıları yine en çok sözü edilen konu oldu.

Önce ODTÜ'ne yöneltilen faşist saldırılar daha sonra tüm Ankara üniversitelerine yayıldı. Faşist saldırganlar, geçtiğimiz günlerde ODTÜ öğrencilerini okula götürülen otobüslere herbiri ardına saldırılar düzenlediler.

Genel Kurmay'ın önündeki durakta bekleyen faşistler duraktaki öğrencileri almak için duran otobüste ODTÜ'lü arkadaşlarımızı otobüslerden aşağı indirmeye çalıştılar ve bu sırada birisi ağır olmak üzere üç arkadaşımızı yaraladılar, daha sonra Emek du- rağında bekleyen arkadaşlarımızın üzerlerine bir taksinin içi- çinden ateş açarak orada da iki arkadaşımızı yaraladılar.

Bu saldırıların hemen ertesi günü, aynı bölgelerdeki ADMM'ne, Hacettepe'ye, Beytepe'ye, Erkek Yüksek Öğretmen Okulu'na 30'ar kişilik gruplar halinde saldırılarda bulundular. Bu arada Beytepe'de yakalanan ve üzerle- rinden tabanca, dinamit çıkan faşistler, güvenlik kuvvetleri tarafından silahları alınarak (!) serbest bırakıldılar. Aynı gün öğleden sonra aynı faşist grup Hacettepe'de arkadaşımız Şakrî Bulut'u, polis karakolunun 15 metre üstesinde, pusuya düşürerek öldürdü. Hemen ertesi gün, cenaze töreni için toplanan arkadaşlarımızı polis, herkesin gözü önünde makineli tabancayla taradı, 16 arkadaşımızı yaraladı. Buray Eremler adlı kız arkadaşımız aldığı yaralar sonucu bit- kisel hayata girdi, yani yarı yatırıya öldü.

İstanbul'da da, aynı olaylar tekrarlanıyordu. İstanbul Tek- nİK Üniversitesi'ne ve İstanbul Üniversitesi'nin çeşitli fakül- telerine de saldırılar düzen- lendi ve bu üniversiteler de iki gurubun çatışması (!) sonucu kapatıldı.

İşte TRT ve basın tarafından karışık gurupların çatışması o- larak kamuoyuna aktarılan bu olaylara dayanarak Demirel ün- versitelere el koyacağını, sı- kıştırım ilan edeceğini açık- lıyor.

Artık dost-düşman, herkesin ö- nünde bu oyunlar açığa çıkmış- tı; bu mücadele yurtseverlerle vatan hainleri, halkımızın kur- tuluşu için savaşanlarla, halk düşmanları, tüm demokrat-ilerin- ci ve devrimci güçlerle, faşist- ler arasındadır. Bu, namuslular- la namussuzların kavgasıdır.

İSTANBUL'DA POLİS ARKADAŞLARIMIZA ATEŞ AÇTI

Son Hacettepe olaylarında polis- komando işbirliği sonunda meydana gelen olayları protesto için İstanbul'daki devrimciler Perşem- be günü İktisat, İşletme, Gaze- tecilik, Yabancı Dil, Galatasa- ray Mühendislik, Yıldız Mühendis- lik, Eğitim Enstitüsü, Galatasay- ray İşletme, İTÜ Mimarlık Mühen- dislik Yüksek Okullarında protes- to boykotuna başladılar. Cuma günü ise tüm okullardaki devrim- ci arkadaşlar iktisat fakültesin- deki büyük anfide toplanmaya başladılar. Daha sonra ise anfi- de forum başladı. Cuma günü boy- kot yapan okullar arasında Kadıköy Mühendislik, Aksaray Gazetecilik Boğaziçi Üniversitesi, Cerrahpa- şa Tıp Fakültesi de katıldı. For- umda çeşitli okullar adına ko- nuşan konuşmacılar, ülkemizde o-

ligarşinin yeni tozghalarını, faşizmin ne olduğunu, faşizmi ba- zı oportünist ve revizyonistle- rin koyduğu gibi klasik tariflerle uymuyor diye yok saymanın bi- zi aldatacağını vurguladılar. İst- anbul'daki devrimci gençliğin , faşizme karşı koymuş olduğu for- umda revizyonist-oportünist "zıt kardeşler" hiç ortada gö- züküyorlardı. Hatta Eczacılık Fakültesi'nde tavrı koyarak la- baratuvarlara girdiler, katılma- yı reddettiler. Bu olaya hiç şa- şırmamak gerekiyor. Akla şu ge- lebilir: "Bunlar birbirlerine sosyal faşist v.s. diyorlar, na- sıl bir olabildiler?"

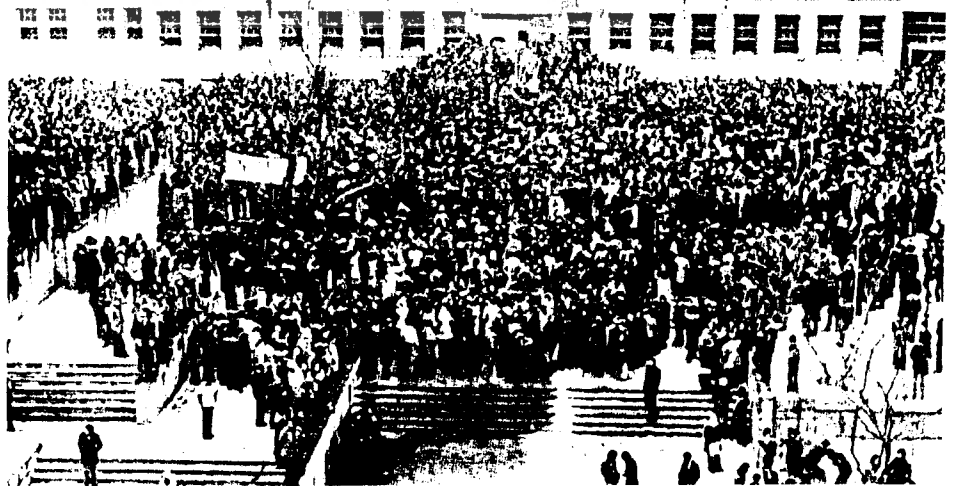
İlk bakışta durum bir değiller - miş gibi görünmekle birlikte Le- nin'in dediği gibi bunlar ayrı avazlarda aynı türküyü söylüyor- lar. Revizyonist ve oportünist - ler bu ve buna benzer tavırları ile gerçek yüzlerini hergün biraz daha ortaya çıkarıyorlar.

İktisat Fakültesi'ndeki forumdan sonra yürüyüşe geçen devrimciler tüm Beyazıt Meydanı'nın sarılı olduğu haberini alınca ara bir yoldan Fen ve Edebiyat Fakülte - leri önüne çıkarak Sarayhaneye doğru yürümeye devam ettiler. Da- ha sonra ise Unkapanı'na dönüp ,

oradan da Taksim'e doğru yürüyü- şe devam ettiler. Şişhane'de bir panzer ve iki otobüs polis tüne- li tuttu. Bunun üzerine ise Te - pebaşı istikametine yöneldiler, biraz sonra ise bir grup arka - dan, diğer grup da ABD Konso - losluğu'nun önünden olmak üzere polis saldırısı başladı. Polis , kız, erkek demeden vuruyor, kur- şun yağdırıyor, ABD Konsolos - lugu'ndan da tomsolla ateş edi - liyordu. Devrimci gençler ilk panikten sonra toparlandılar ve hemen polise karşı kendilerini müdafaaya başladılar. Polis hemen geri çekildi ve bir daha da yak- laşmadı. Gençler ara yollardan Kasımpaşa'ya indiler, orada top- lanarak; faşizme karşı daha söy- leyecek çok şeyimiz var, kanımı- zın son damlasına kadar emperya- lizme ve oligarşiye karşı sava - şacağız diye bağırarak dağıldı - lar. Her olayda olduğu gibi, bu olayda da provokasyon mantığı yürütenler olacaktır. Ama onlar bilmelidirler ki, faşizm bizim her geri adımımızda öne doğru bir adım daha atar.

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYA- LİST, ANTI- OLİGARŞİK MÜCADELE - Sİ!

RİMİZA ATEŞ AÇTI ...

ŞÜKRÜ BULUT

NURAY ERENLER

ANILARINIZ BİZE ÖNDER OLACAKTIR.

"ULUM NEREDEN VE NASIL İZLENİMLERİNİ
SAVAŞ SLOGANLARI
VE SİLAHLARINI
VE BASKILARI NİTELİ
CENAZELERİMİZE
"ULOMİHOŞ GELO"

"Dün Hacettepe
Etiler tarafında
"DİPLOMANİ NETA
Etiler'den örgüt
"Yer ve Ölümler"

"Tüm devrimci gençler
"Görevimizdir
"Yezzerbalıkta
"Veski'de bir
"Halkın barış
"renmek"

KARDEŞLER

Bilelim ki, şehitlerimiz
konuşmalarından dolayı
azmimizin bir örneği

TÜM DEVRİMCİLERİNLERİNE KURTULUS

Bu ses, asırlar boyu ezilmiş, sömürgeci
ların sesidir. Bu ses, zulüm ve baskı
bir gençliğin sesidir. Bu ses, yitirdiğimiz
danlara rağmen faşizme başağmayen devrimci

Biz devrimci gençler olarak faşizme
Baskı ve teröre başağmayacağız. Her faşist
şehitlerimizin ardından kavga türkülerimizi

KARDEŞLER

Faşizme karşı kavgağın, insanı yücelten bir görev
görevi olduğunu unutmayalım. Sırtı düşmanca emellerle
sizlik olduğunu unutmayalım. Faşizme karşı kafehli soğuk
derliğinde olacağını unutmayalım. Ve unutmayalım öfkenin
özgürlük ve kavga türkülerimizi söylemeyi

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

KAHROLSUN FAŞİST KATİLLER

YAŞASIN HALKIMIZIN KURTULUS KAVGASI

●HÜ ve HASTAHANESİ GÖREVLİLERİ DÖRT GÜNLÜK DİRENİŞ KARARI ALDI.

İŞÇİLER, HEMŞİRELER, ÖĞRETİM ÜYELERİ VE DOKTORLAR ORTAK BİR TOPLANTI DÜZENLEYEREK BİR BİLDİRİ YAYINLADILAR.

Arkadaşımız Şükrü Bulut'un öldürülmesi ve hemen ertesi günü 16 devrimci kardeşimizin polisler tarafından kurşunlanması üzerine faşist saldırıları bir yürüyüşle protesto eden Hacettepe Üniversitesi ve Hastanesi görevlileri faşizme karşı mücadelenin susup oturmakla, "oyuna gelmeyelim" çağırışlarıyla olmayacağı - nin bilincinde dört günlük direniş kararı aldılar.

Hastane ve Üniversite'de görevli işçiler, hemşireler, öğretim üyeleri ve doktorlar ortak bir toplantı yaparak bir bildiri yayınladılar. Bu bildiri özeti şöyle;

"6.1.1976 Salı akşamı Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü son sınıf öğrencisi Şükrü Bulut ders çıkışında silahlı faşistlerce pusuya düşürülerek öldürülmüştür. Bu olay polis karakoluna 15 metre uzaklıkta polisin gözü önünde olmuştur. 8.1.1976 sabaha ise herkesin gözü önünde okul bahçesinde bulunan öğrenciler polis tarafından makineli tüfekle taranmıştır... Bu olay karşıt gurupların çatışması biçiminde değil kesinlikle polisin masum kişilerin saldırısı niteliğindedir.

Bu olaylar ders yılı başından beri sürmekte olan olaylara yalnızca iki örnektir. Buna benzer olaylar Üniversite ve Hastane içinde 4 aydır tezgahlanmaktadır. Polisin üniversite içinde bulunuşu faşist saldırıların korkutma amaçlı tam tersine onlara

güven vermektedir. Çünkü polis bunların koruyucusu ve destekçisi durumundadır.

Bugün Hacettepe Üniversite ve Hastanesinde görev yapan, okuyan hasta yatan veya hastasına ziyarete gelen hiç kimsenin can güvenliği yoktur. Çünkü fark gözetmeksizin herkes doğrudan devletin güvenlik kuvvetleri veya "yardımcıları" tarafından saldırıya uğrayabilmektedir. Açıkta ki, hükümet durumu idare etmek - ten aciz değildir, kendisi bu olayların yaratıcısı ve destekleyicisidir.

Tüm bu nedenlerle, biz Hacettepe Üniversitesi ve Hastanesi görevlileri olarak, aşağıdaki isteklerimizin kabulüne kadar ve bir ön uyarı olarak 12.1.1976 Pazartesi saat 14'e kadar Üniversite ve Hastanede direniş kararı aldığımızı, acil vakalar dışında hasta kabul edilmeyeceğini kamu adına duyuruyoruz:

1. Özerk üniversitenin koşulları ve üniversitede can güvenliği sağlanmalıdır.
2. Eğitim derhal başlamalıdır.
3. Polis üniversiteden kesinlikle çekilmelidir.
4. Tüm bu olayların yaratıcısı olan MC hükümetinin iktidardan çekilmesi tek çözüm yoludur.
5. Bu konuda tüm demokratik kuruluşların örgütlü işbirliği şarttır."

Bu direniş tüm demokratik kuruluşlara örnek olmalıdır.

FAŞİST BASKILAR BİZİ YILDIRMASIN, HER YERDE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

● Akhisar Meslek Lisesi'nde Boykot Devam ediyor.

AKHİSAR MESLEK LİSESİ'NDEKİ DİRENİŞ, BERGAMA VE ÖDÜMİŞ MESLEK LİSELERİNE YAYILDI

Akhisar Endüstri Meslek Lisesi öğrencilerinin 22 Aralık günü başlattıkları boykot kararı bir şekilde sürdürmektedir. Liseli kardeşlerimizin yitirdiği mücadeleli boykotun 4. gününde valiliğin okulu kapatma kararı ile kırılmak istemişse de başarısızdır.

Valilik, aldığı kararla okulu 31 Aralık gününe kadar kapatmıştır. Kapatma kararının alındığı gün - Terde Namısa'da bir forum düzenleyen Bergama ve Ödemiş Meslek Lisesi öğrencileri de boykot kararı almışlardır. Meslek Lisesi öğrencilerinin haklı boykotu Akhisar halkı tarafından da desteklenmektedir. Direnişlerini, haklarını alana dek sürdürmeye kesin kararlı olan lise öğrencileri de devrimizin istekleri şunlardır:

1. Üniversiteye girişte meslek liselerine ayrılan kontenjanın artırılması ve okutulmayan derslerden sorumlu olmamak için ayırtıcı bir sınav hakkının tanınması.
2. Mesleği ile ilgili yüksek okullara yazılma meslek lisesi mezunlarının alınması.
3. Not ortalaması 4,5 olan öğrencilerin 1. ve 2. dönem için sınavı geçmesi.
4. İdare ile görüşmeleri yürütencek temsilcilerin öğrenci tarafından seçilmesi.
5. Disiplin kurulunda öğrencilerin de yer alması.
6. Baş geçen derslerin derhal doldurulması.

MÜCADELEMİZ HAKKEMİZİN KURTULUS MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR.

BAKLARI BİZİ ALANA DEK BOYKOTU DEVAM EDİLECEKTİR.

AMERİKANCI İGİTİME DAYIR.

..... AKHİSAR, ÖDÜMİŞ, BERGAMA MESLEK LİSELERİ BOYKOTTA..... BAROLAR BİRLİĞİ TÜRKİYE'DE "ORTOLO OTORİTER REJİM" VARDIR DEDİ.....

"EĞER BÖSİYALİST KALANIN BÖSİYALİSTİ
DANA DERİNE EN AŞAĞIYA PASİTİ
ULASHMAKTI, OPÖRTÜNİZME KANİ
ANLAHI, SAVASIN EN KAPSIYALISI"
(LENİN)

SOSYALİST HAREKET İÇİNDE AYRILIKLAR

Bugün ülkemizde sol harekete sempati duyan birçok emekçinin cevabını aradığı sorulardan bir tanesi şu: "Solcular niçin bölük pörçüktür? Niye birleşmiyorlar? Bölünmek düşmanın işine yaramıyor mu?"

Gerçekten bugün ülkemiz solu bölük pörçüktür. Bir yığın grup var ortada. Herkes birbirini hainlik, oportünistlik, revizyonistlik v.s. ile suçlayıp duruyor. Bu ayrılıkların düşmanın işine yaradığı da açık ortada. Bölünmelerin iyi birşey olduğunu söylemek de mümkün değil. Ama hemen eklemek lazım ki, dünyanın her tarafında ve hemen hemen her zaman şu veya bu ölçüde sosyalist hareket her içinde ayrılıklar eksik olmamıştır. Sınıflar varoldukça da olmaması pek mümkün değildir.

Peki, nedir bütün bu ayrılıkların, bölünmelerin sebebi? "Sosyalizm"deki bölünmelerin, devrimci hareketteki parçalanmaların gerçek sebebi nedir? Bugün herkes birlikten söz ediyor. Birleşsek neyle birleşeceğimizi, ayrıysak neden ve kiminle ayrı olduğumuzu bilmeliyiz. Bu ise bizi genel olarak sol hareket içindeki ayrılıkların nedenlerinin incelenmesine ve özel olarak da ülkemiz solundaki ayrılıkların somut ve ayrıntılı incelenmesine götürür.

Bu yazımızda biz genel olarak Marksizm'den sapmalar ve ayrılıklar konusuna değineceğiz. Ülkemiz solundaki ayrılıkların incelenmesi ise bir başka yazının konusu olabilir.

SOSYALİZMDEN SAPMALAR REVİZYONİZM VE DOGMATİZM

Revizyonizm ve dogmatizm Marksizm içinde ortaya çıkan işçi sınıfı hareketine düşman iki akımdır. Her ikisi de işçi sınıfının mücadele hedeflerini saptırmakta ve en önemli görevlerin yerine getirilmesine engel olmaktadır. İşçi sınıfı mücadelelerinin tarihi denilebilir ki, hakim sınıfların amansız baskı ve sömürüne olduğu kadar bu iki sapmaya karşı da mücadelelerin tarihidir. Proletaryanın savaş bilincini körelten ve yolunu karatan burjuva eğilimlere karşı mücadele etmeksizin onlardan arınarak onları etkisiz hale getirmeksizin bir devrimci hareketin başarıya ulaşması olanaksızdır. Nedir bu sapmalar? Revizyonizm nedir? Dogmatizm nedir?

REVİZYONİZM

Revizyonizm, Marksizmin, işçi sınıfının eylem kılavuzunun temel ilkelerinin değiştirilmesi, düzeltilmesi(!), revize edilmesini anlamına gelir. Bu yolla Marksizmi devrimci içeriğinden koparmaya, onu burjuva çıkarları doğrultusunda değiştirmeye yönelir. Marksizmin 19. yüzyıl sonlarına doğru işçi sınıfı hareketi içinde egemen hale geldiği bir sırada ortaya çıktı. "Bir zamanların ortodoks Marksisti Bernstein büyük bir gururlu ile ortaya çıkan bu akıma adını vermişti. Marks'in görüşlerinin ıslah edilmesini ileri süren bu akım kısaca Marks'in revizyonunu önermekteydi: Revizyonizm."(Lenin). Lenin revizyonizm için Marksizmin burjuvaca iğdiş edilmesidir de der.

Bernstein Marks'in görüşlerinin eskidiğini ileri sürdü. İdeolojik planda marksizmin özü olarak ne varsa onları düzeltmeye çalıştı. Marksizmin iktisadi ve felsefi alanındaki teorilerini reddetti. Politik alanda ise marksizmin işçi sınıfı mücadelesine yön veren evrensel kuramı olan sınıf mücadelesine yerine sınıflar barışını koymaya kalktı. Burjuva

parlamentarizmini ve demokrasiyi sınıflarüstü bir şey olarak göstererek, bu şartlarda proletaryanın sınıf mücadelesini reform talepleri ve ekonomik düzeltmeler-reformlar derecesine indirdi. Bernstein revizyonizmi, katıksız ekonomizmin teorisiydi. Bernstein 19. yüzyılın sonlarına doğru kapitalizmin gösterdiği "nisbi istikrar"ı bahane ederek marksizmin eskidiğini ileri sürerken iki kere yanıyordu. O, ilk olarak marksizmin, kapitalizmin fazla üretim bunalımları yoluyla kendiliğinden yıkılması-katastrof- teorisine dayandığını ileri sürdü. İkinci olarak da 19. yüzyılın sonlarına doğru kapitalizmin yaşadığı nisbi "istikrar" dönemine bakarak marksizmin "bunalımlar teorisi"nin geçerliliğini yitirdiğini ileri sürdü. Ne marksizm kendiliğinden "çöküş" teorisine dayanıyordu, ne de onun bunalımlar teorisi eskimişti... Nitekim 19. yüzyıl sonlarında kapitalizm sürekli bunalımlar çağı olan emperyalist döneme girerken II. Enternasyonal revizyonizminin yıkıntıları üzerinde emperyalist dönemin marksizmi olan leninizim yükseldi.

Revizyonizmin politik plandaki yöntemi

OPÖRTÜNİZM

"Tavrını mevcut durumlara göre ayarlamak, gün-cel olayların ve küçük politik hesapların doğrultusunda bir uzlaşma yoluna gitmek... kapitalist sistemi bütünyle ele almadan ve sistem özelliklerini doğru değerlendirmeden, kapitalizmin geçirdiği evrimlere ayak uydurmak, birincil amacı anlık çıkarlar uğruna feda etmek(abç). İşte revizyonizmin izlediği politika yöntemi."(Lenin)

İlk defa Bernstein tarafından formüle edilen bu sapma, 19. yüzyılın sonlarında değişik ülkelerde değişik biçimlerde fakat özü daima aynı kalarak uluslararası bir olay olarak yer aldı. Revizyonizm sözcüğü dar anlamda bu akımı belirlemek için kullanılır. Genel anlamıyla ise revizyonizmin Marksizm-Leninizim'in her zaman geçerli olan evrensel tezlerinin inkar edilmesi' olduğu söylenebilir.

Eski-klasik revizyonizm açıkça marksizmi reddediyor ve onun eskidiğini ileri sürüyordu. Artık bugün çağdaş revizyonizmlerde bu açıklığı bulmak olanaksızdır. Şimdi onlar Marksizm-Leninizim'i sözde inkar etmiyorlar, ama marksizmin özü olan ne varsa, onları değişen şartları ileri sürerek reddediyorlar. Bugün SSCB revizyonistleri çağdaş şartlar altında proletaryanın ve sosyalist ülkelerin temel görevlerinin bir nükleer savaş önleme olduğunu ileri sürüyorlar. Buradan hareketle de devrimci mücadeleyi bir "sosyal ilerleme" ve de "barış-yarış" edebiyatına indiriyorlar. Revizyonistlerin sözcülüğünü yapan bir sözde sol gazete geçenlerde SSCB revizyonistlerini şöyle savunuyordu: "Sovyetler Birliği Türkiye'ye neden yardım ediyor? Çünkü Sovyetler sosyalist bir ülkedir. Bu yüzden Türkiye'nin de sosyalist olmasını isterler. Sosyalizm ise işçiler tarafından gerçekleştirilir. Oysa Türkiye'de 2-3 milyon işçi var. İşte Sovyetler Türkiye'ye fabrikalar açıyor ki işçiler çoğalsın ve onlar da sosyalizmi getirsinler."

Klasik-eski revizyonizmden farklı olarak yeni tip revizyonizme çağdaş-modern revizyonizm denir.

Her oportünizm, her taktik hata mutlaka revizyonizme dayanmaz. Ama oportünist politikanın sistemli olarak sürdürülmesi revizyonizme, marksizmin dışına götürür. "Doğal olarak da izlediği ya da politika sonsuz yöntem değişikliklerine, küçük ya da büyük çaptaki her 'yeni' sorun karşısında olayların büyük ya da küçük çapta ve unutulmadık bir yön değiştirilmesinde gelişmenin temel çizgisini, önemsiz bir dereceye ve geçici bir süreye göre değiştirmesine yol açmaktadır. Bu anlayış sürdürüldüğü müddetçe de kaçınılmaz olarak şu ya da bu şekilde revizyonizmin değişik biçimlerde ortaya çıkmasını engellemeyecektir(abç)."(Lenin, Marksizm ve Revizyonizm) 19. yüzyıl sonlarında Avrupa'da ortaya çıkan revizyonizm, işçi sınıfı içindeki ayrıcalıklı bir tabakaya "işçi aristokrasisi"ne dayanır.

DOGMATİZM

Marksizm bir dogmalar yığını değildir. Gerek doğa gerekse insan toplumları sürekli bir gelişme bir evrim ve bir değişimindedir. Diyalektik materyalizm bu 'hareket'in yasalarını inceler.

Marksistlere göre 'gerçeklik' değişmeyen bir olgu değildir. Marksizm bu yüzden ortaya çıkan her yeni durumu çözecek formüllerin toplamı demek değildir. "Ne nesnel dünyadaki değişme süreci sona erer, ne de insanın pratik yoluyla kazandığı doğru bilgi. Marksizm hiçbir zaman bütün doğrular üzerine olan bilgisi özet halinde vermemiştir. O, sadece pratik yoluyla doğrulandıran yolunu açmıştır. Sonuç olarak biz, öznel ve nesnelin teori ve pratiğin bilme ve yapmanın somut tarihi bilgisinden yanayız."(Mao, Pratik Üzerine)

İşte dogmacılık anlamda marksizmin reddettiği bir akımdır. Marksizmin teorisini dandematta yönelir. Marksizmin lafızlarına sıkı sıkıya sarılır, gelişen ve ortaya çıkan her yeni durumu incelemeye gerek görmeden büyük ustaların yazılarına atıflarla yetinir. O, marksizmi bir dogmalar yığını olarak görür. Dogmacının kafasındaki hareket mekanik bir anlam kazanır. Bu haliyle tarihi de tekrarlardan ibaret bir oluşum olarak değerlendirir. Dogmatik düşünce olayları büyük tarihsel paralelliklerle açıklar. Bugün almakta olanları dün olanlara benzetir. Dün olanlar için söylenen ve yazılanları bugün olanlara uydurmakla yetinir. (Lenin'in II. Enternasyonal revizyonistlerinin Alman ve İngiliz emperyalist politikalarını desteklemeleri üzerine onlar için kullandığı "sosyal güven-sosyal emperyalist" sözcüklerinin altını çizip onları defalarca, olur olmaz yerde aktararak bugün Sovyet revizyonizminin "sosyal emperyalist" olduğunu kanıtlan(!) Ülkemizdeki revizyonistlere de sosyal faşist der.) Olaylar arasındaki kaba benzerlikler onun için büyük bir anlam ifade eder ve herşeyi de bu kaba benzetmelerine üzerine kurar. Marksizme göre 'eski' 'yeni'nin içinde vardır ama, 'yeni' olan 'eski' den farklı bir şeydir. İşte dogmacının mekanistik bakışı, yenedeki eskiyi görür. Yeniye eskinin bir tekrarı sanır(yeni çarlar, yeni Hitler'ler keşfeder).

Tarihin diyalektik-somat gelişmesini, helezonik yükselişini anlamamıştır. Kısacası marksizmin bilgi teorisini anlamamıştır.

Şüphesiz dogmatizm, bizlere ortaçağ skolastiği'nin bir mirasıdır. Dogmatizm ve ondan kaynaklanan sektarizm gibi sapmalar revizyonizm ve oportünizm gibi marksizme düşman, işçi sınıfı mücadelesini hedeflerini saptırarak, önemli ve acil olan sorunların çözümlemesini engelleyen akımlardır. Revizyonizm temel çizginin değişmesine yol açmayacak taktik gelişmelerden korkarak, yeni şartlara uymadığı gerekçesi ile marksizmin temel kuramlarının gerçekleştirilmesi ileri sürerken, dogmatizm gelişen yeni durumlara uygun tavırlar alınmasını başka şartlar için geçerli ilkelere dayanarak reddeder veya genel doğrulara dayanarak özel şartlara uygun görevleri engeller. Her iki akımda neticede somut şartlara uygulanması gereken devrimci mücadele taktiklerine karşı çıkarlar. "Ya zaman ve mekan şartlarını dikkate almadan marksizmin ustalarının başka tarihi şartlar için ileri sürdükleri ve yazılanın döneminde eskimiş olan tezlere dörb elle sarılır ve bu tezleri kendi sapsasına dayanarak yapmaya çalışır. Veya marksizm-leninizmin her şart altında geçerli tezlerini zaman ve mekan değiştirmiştir, o yüzden geçerli değildir diyerek marksizmi revize eder."

Sektör ve oportünist eğilimler kendi yanlışlarını haklı göstermek için sık sık Marks-lenin-Mao'ya atıflarda bulunurlar ve onların teorik önermelerini kendi yanlışlarını doğrulamak için kullanırlar. Bunun için sık sık kullandıkları yöntem; sözcük-leri bağlamlardan kopararak kendi amaçlarına uyacak bir şekilde montajcılık yapmaktır. Bir cümledeki bir sözcüğü, o cümleden, bir cümleyi diğer cümle ve paragraflardan kopararak ona yazının hiç düşünmediği anlamlar yüklerler. Bunu yaparken tam bir sofistik ustası(!) gibidirler. Kuşat yaparlar, atı deve!

Kısaca söylemek gerekirse somut şartların somut tahlihi ya inkar edilir, genel doğrularla yetinilir, ya da somut şartların somut tahlihi diye taktik durumlar bahane edilerek devrimci ilkelere değitirilir.

DEVİRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

İr. Biri değişmemesi gerekeni değiştirir, diğeri yeni duruma uyacak 'değişme'yi reddeder. Biri 'kitapçı'dır, diğeri 'kitapsız'. İkisinde de hayatta 'kitap' arasındaki bağ yoktur, ikisine de ama tek yanlı bakışlar haklidir. Bu yönleriyle at gözlüğü takmış gibidirler. Biri dünyayı burjuvazi ile proletaryadan ibaret görürken, diğeri burjuvazi ile proletarya arasındaki sınır çizgisini ortadan kaldırmaya çalışır. Biri için ak ve karadan başka renk yoktur, diğeri ise gri tonları ileri sürüp ak ve karayı reddeder. Biri nihai amacı ortadan kaldırır, mücadeleyi gündelik çıkarlar-reformlar v.b. için ilerleme seviyesine indirir. Diğeri nihai hedefi tek hedef haline getirir, ekonomik-demokratik haklar, reformlar için mücadeleyi reddeder, sonuca ilerdeki devrim günlerini, ihtilalcilik sayılarak bekleyen dervişe döner.

Nihayet, şunu da hatırlatmakta yarar vardır ki, revizyonistler marksist ilkeleri savundukları için devrimcilere 'dogmatik' diye saldırırken, dogmatıcılar da devrimcilere kafalarındaki kalıplara uymayan kitabın yazmadığı şeyler söylüyorlar diye 'revizyonist' diyerek sayıklar dururlar.

SAPMALARIN NEDENLERİ VE SİNFİSAL KÖKENLERİ

Sosyalist hareket içindeki 'sağ ve sol' hemen bütün sapmalar, sektarist, doktrinarist, reformist, oportünist, kendiliğindenci, kuyrukçu, liberal, anarko-sendikalist v.s. son gözümlemeye bu iki ana sapmadan (dogmatizm ve revizyonizmden) kaynaklanırlar.

Bu sapmalar farklı ulusal, tarihi, iktisadi, kültürel ve maddi koşullarda farklı şekillerde biçimlenir ve bu anlamda da farklı nedenlere dayanırlar. Ama hepsinin ortak olduğu, kaynakları noktaları ve sınıfsal nedenleri vardır. Lenin bu ayrılıkların hangi temellere dayandığını araştırır. "Bununla beraber kapitalizmin gelişme hızı değişik ülkelerde ve ulusal ekonominin değişik alanlarında başka başka oranlardadır. Marksizm büyük çaplı endüstrinin geliştiği ülkelerin işçi sınıfı ve ideolojileri tarafından süratle çok kolay, çok hızlı bir şekilde, sürekli olarak ve bütünüyle özümlemişlerdir. Ekonomik ilişkilerin geri olduğu ya da gelişmelerin geri kaldığı ülkelerde sürekli olarak marksizmin sadece belirli noktalarını, yeni dünya görüşünün belirli yerlerini, ve tek tek sloganlarını özümlemiş olan, burjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüşünün kısmen tasfiye etmekten yoksun olan işçi sınıfı hareketi destekçilerinin ortaya çıkmasına yol açar." (Lenin, Avrupa İşçi Sınıfı Hareketi İçindeki Ayrılıklar).

Lenin bu makalesinde ayrılıkların uluslararası özellikleri ve kaynakları üzerinde durur. Biz burada bu konuyla ilgili olarak sapmaların genel nedenlerinin incelenip öğrenilmesiyle yetinilmemesi; hangi özel şartlarda ve hangi sınıfsal temellere dayandığını, ortaya çıktığının araştırılması ve konunun ayrıntılı ve somut olarak kavranılması gerektiğini, çünkü bu farklı özelliklerin sapmalara karşı verilecek mücadelenin doğru yürütülebilmesi için zorunlu olduğunu belirtmekle yetineceğiz.

Kapitalist toplumun karmaşık sınıflar yapısı devrim süreci sosyalist hareketler için sapmaların ortaya çıkması kaçınılmaz bir olaydır. Toplumda bir yanda proletaryanın diğer yanda da burjuvazi olarak mutlak bir kümelenme düşünülmemeyeceğine, bu iki sınıf dışında birçok ara tabakanın var olması kapitalizmin karakterinden doğan bir kaçınılmazlık olduğuna göre işçi sınıfı safalarında bu tür sapmaların ortaya çıkması ve bölünmelerin doğması da kaçınılmazdır. "Çünkü bütün kapitalist ülkelerde proletaryanın yanı sıra küçük mülk sahibi veya küçük burjuvazi çok geniş bir tabaka teşkil etmektedir. Kapitalizm küçük üretimi tasfiye ederek yükselmiştir ve halde da yükselmektedir. Kapitalizm yine kaçınılmaz olarak hayatını sürdürülebilmesi için tekrar tekrar orta tabaka denen zümreyi yaratmıştır... Bu yeni küçük üreticiler de yine zamanla tasfiye edilecek ve proletaryanın safaları içinde yer ala-

caktır. Küçük burjuva dünya görüşünün tekrar tekrar geniş emekçi partilerinin içinde ortaya çıkması son derece doğaldır. Ve kaderini değiştirmek için bir proletarya devrimi içinde yer almadığı sürece bu durumun sürüp gitmesi de son derece doğaldır, ve yerini almadığı müddetçe de sürüp gidecektir. Fakat bu yapıdaki bir devrimin gerçekleştirilmesi için nüfusun büyük çoğunluğunun 'Ümüyle' proleterleşmesini düşünmek de son derece yanlıştır." (abç)(Lenin, Marksizm ve Revizyonizm)

Bu yüzden devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için işçi sınıfı safalarında ortaya çıkan sapmalara karşı sürekli olarak mücadele gündemde olacaktır. Bu mücadele sınıfsız topluma geçinceye kadar önemini koruyacaktır.

SAPMALARLA KARŞI MÜCADELE VE DEVİRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

Ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı hareketi hemen hiç oluşmadı. İşçi sınıfı safalarında marksist düşünce tam bütünsel bir etkinliğe ulaşmadı. 'Sol' hareket içinde daima burjuva ideolojisinin uzantıları egemen olageldi. Devrimci mücadelenin gelişmesiyle orantılı olarak ülkemiz solu son yıllarda hızlı bir ayrışım süreci yaşamaktadır 1971 ve öncesinde 'yenilgi' bu ayrışım hızlandırıcı bir etken oldu. Ülkemizde güçlü bir devrimci hareketin, bir proleter hareketin yaratılabilmesinin ana şartları bir teorik çerçevenin çizilmesinin temel koşulu bu ayrışımın tamamlanmasıdır. Bazılarında ülkemiz solunun içinde bulunduğu sürecin 'sosyalist hareketin geniş emekçi yığınlarla bütünleşmesi süreci' olduğu ileri sürülmekte, buna dayanarak 'ayrılıkların ikinci plana atılması gerektiği' görüşü savunulmaktadır. Doğru bir siyasi çizgi olmaksızın ne kitlelerle bütünleşmek söz konusu olabilir, ne de böyle bir bütünleşme bir işe yarayabilir. Evet, bugün sol düşünceler hızla emekçi kitlelere doğru yayılıyor. O halde bir kere daha bu düşüncüyü burjuva etkilerden uzaklaştırmak ve temizlemek gerekiyor. Birleşmeye ve ayrılıkların giderilmesine karşı değiliz. Ama bunun yolu sol hareket içindeki burjuva ideolojisinin kalıntıları olan eğilimleri ve sapmaları tasfiye ederek ayrılıkların ortadan kaldırılmasıdır. Yoksa 'sapmalarla birleşmek 'yol' değildir. Böyle bir yolla işçi sınıfı hareketinin devrimci birliği değil burjuva bir işçi hareketi birliği sağlanabilir ki, böyle bir birlik devrimden ve emekçi halktan başka herşeye hizmet eder. "İşçi hareketi eğer burjuva işçi hareketi olarak kalmak istemiyorsa, burjuvazinin etkilerinden kendini kurtarmalıdır." (Lenin)

Bu yüzden sapmalara karşı mücadele bugün ülkemizde herhangi bir ülke solunda olduğundan çok daha fazla önem taşımaktadır. Güçlü, örgütlü ve sistemli bir ideolojik mücadele bu ayrışımın tamamlanması için zorunludur. Günümüzdeki devrimci görevlerimizin 'odağında' bu nokta yatmaktadır. Ülkemizdeki sol hareket içindeki ayrılıklar ve sapmalara karşı mücadele sorununa bu açıdan yaklaşılmalıdır.

"Kitlelere, oportünizme karşı kesin tavır alınmaz, onun kaçınılmazlığını ve gerekliliğini açıklamak, onları oportünizme karşı verilecek amansız mücadele süresince eğitmek; işte bütün dünyadaki işçi hareketinin tek marksist çizgisi budur." (abç)(Lenin)

HER TORLO SAPMALARLA KARŞI MÜCADELE ZORUNLUDUR

Sapmalara karşı nasıl mücadele verilmelidir? Bu konuda bazı temel noktalara işaret etmek lazımdır.

Bugün ülkemizde işçi sınıfı hareketine, geniş emekçi yığınlarına reformcu ve revizyonist düşünceler egemendir. Buna bakarak kitlelerden ve 'böyle' kuruluşlardan tecrit olmamak için revizyonist akımlarla uzlaşma mıdır? Böyle bir anlayışla sapmalara karşı mücadelenin terk edilmesi son derece yanlış bir tutumdur. Tam tersine böyle bir durum DİSK ve bu gibi kuruluşlara tasallut etmekte olan revizyonist ve oportünist düşüncelere karşı mücadele etmenin onları devizyonist siyasatlerini teşhir etmenin bir gereksizi olabilir ancak.

Ancak bu mücadele revizyonistler için kötü lafları arka arkaya tekrarlayıp durmakla olmaz. Onların siyasi çizgilerini kitleler önünde teşhir edip onun karşısına devrimci politikayı dikmek ve kitlelere doğru hedefler göstermek ve bu hedefler içinde en önde ve tutarlı mücadeleyi sürdürmekle mümkündür. DİSK gibi geniş emekçi yığınlarının toplandığı kuruluşlara tasallut eden burjuva eğilimleri yenilgiye uğratılmadan devrimin bir adım ilerleyemeyeceği açıktır. Bunun yanında yine dikkat edilecek bir başka nokta da revizyonist DİSK yöneticileriyle DİSK etrafında toplanmış bulunan geniş emekçi tabanı kesinlikle birbirinden ayırdetmektir.

Yine işaret etmek lazım ki, bazıları da kendilerinden başta herkese ağır dalusu revizyonist, oportünist gibi suçlamalar yönelmeyi adet edinmişlerdir. Kendi kafalarındaki klişelere uymayan herkes revizyonist-trötkisttir. Şaşılacak noktada ise iki kelimedeki revizyonist, hain, v.s. laflarını tekrarlayanların kendilerinin siyasi çizgilerinin de özünde suçladıklarından pek farklı birşey olmasındır.

Ve yine önemle hatırlanmalıdır ki bu ayrılıklar 'son tahlihle' burjuvazi ve proletarya arasındaki ayrılıklardır. Bazıları şimdiden son tahlihle varmış gibi bu ayrılıkların çözüm metodlarını son derece tehlikeli bir biçimde sapırmaktadırlar. Şöyle diyenler var: 'Revizyonizm burjuva ideolojisi'dir. O halde revizyonistler burjuva ajanıdır. Burjuva ajanlarına da ne yaparsa mübah'tır. Daha önce de bir kere daha hatırlattığımız bu eğilimlerin ne kadar provokasyona açık bir ortam yaratacağını son günlerde ortaya çıkan bazı olaylar anlamayan kafalara belki şimdî anlatmış olmalıdır!

Unutmamalıyız ki, bu mücadelelerin hedefi ayrılıkları sona erdirerek birleşmektir. Böylece gelişmelerin ise bunun yolu değil bunu engelleyen bir yol olduğu ve karşı-devrimden başka da kimseyi hoşnut etmeyeceği apaçık ortadadır!

"Bir sözcük de sosyalizmin düşmanlarına. Bizim tartışmalarımızı görünce keyiflerinden kaç göz ederek zıp zıp sıçırıyorlar. Elbet onlar tartışmalarımızı kendi amaçları için kullanmaya, bu kitapçığın partimizdeki eksik gördükleri ve boşluklara ayrılmış kimi paragraflarını ellerinde bayrak gibi sallandırmaya çabalayacaklardır. Sosyalistler o çeşit işne batırılırlarından bozum olmayacak keredede yeterlice savagmaya yatkın, muharebeye tiryakidiler. Herşeye rağmen, atakritik çalışmalarını izlemeye ve işçi hareketi büyüdüğüce ister istemez doldurulacak, hem yanlışızca doldurulacak olan kendi gedik ve boşluklarınıza örtün peğeleri kimsenin gözünün yaşına bakmaksızın yurup açmaya devam edeceklerdir." (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri).

DEVİRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

Not: (abç); altını biz çizdik.

HABERLER...

SSK'DA 1248

İŞÇİ İŞTEN ÇIKARTILDI.

SSK yönetimi 1248 işçiyi işten çıkarmıştır. İşçiler SSK yönetiminin kanun dışı bir kararla işçilerin "memur" sayılmasını protesto için direnişe geçmişlerdi. Ankara ve İstanbul'da 7000 civarında işçi direnişe katıldı. Bunun yanında SSK'nın sağ-lik işçileri de direnişe katılmış, desteklemişlerdi.

İKTİDARIN İŞÇİ DÜŞMANI YÜZÜ APAÇIK ORTADA

Egemen sınıfların bugünkü dört-beş hacaklı iktidarı işçi sınıfının dostu olmadığını kendisi bile artık reddedemez durumda. Her davranışıyla emekçi ve yoksul halka düşmanlığını ortaya koyan bu iktidarın bir oyunu da işçi-memur ayırımı sorunu -dur. Bu ayırımla bugün 400 bine yakın emekçi bir kararname ile "memur" olacak! Bu onların sendikal haklarının ellerinden alınmasını, ekonomik-demokratik mücadele olanaklarından yoksun bırakılmalarının aracıdır. İşte SSK işçileri bu faşist uygulamayı protesto için harekete geçmişlerdi.

İşin dikkati çeken bir diğer yönü de direnişe geçen işçileri işten atan SSK'nın sözlümüne bir işçi kuruluşu, işçilerin menfaatini savunması gereken bir kuruluş

olmasıdır. Bu nedenle bu kuruluş işçilerden prim topluyor mu? İşte bunun da bir dalavere, işçileri soymanın aracı olduğu bu olayla bir kere daha ortaya çıktı. Herkes anladı ve öğrendi ki, bu kuruluşta da müdürler kurulu oluşturulan işveren temsilcileri ve Türk-İş'in satılmış sendika ağalarının yönetiminde işçi sınıfının düşmanı bir politika yürütülmektedir, işçileri bir kararla memurlaştırıvermek-te, direnişe geçince de işten atılmaktadır. İşçilerden toplanan paralar ise bu işçi düşmanları için toplamış bir başıştan başka birşey değildir.

İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİ HALKA KARŞI YÖNELTİLEN SALDIRILARA KARŞI TEK DOĞRU TAVİR GENİŞ İŞÇİ YİĞİNLERİNİ DİRENIŞE GEÇİRMektir.

MG iktidarının "işçi-memur" kararname-sini çıkarmasından sonra SSK Müdürlük Kurulu'nun -aslında bu kararnameye bile aykırı-

bir kararla işçileri memurlaştırması Üze-rine Ankara'daki bazı sendika başkanları bir toplantı düzenleyerek bu saldırılar karşısında direniş ve mücadele kararı al-dılar.

DISK yöneticileri ise işçilerin bu konu-daki devrimci mücadelelerini nasıl idğış edeceklerini hesabı içindedir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarının savunulması yolundaki mücadelenin baş engeli,DISK'in revizyonist sendika ağalarıdır. Onlar sa-dece ve sadece kendi imtiyazlı durumları-nı korumanın hesabı içindedirler. Onlar geniş işçi yığınlarının demokratik-politik kitle eylemlerinden korkmaktadırlar. Çün-kü bu mücadele içinde, bu mücadelenin zen-gin deneylerinin öğreticiliğinde işçilerin kendi sınıf bilincine ulaşması onların so-nu olacaktır. Onlar bunu bildikleri için, bu mücadeleden kaçacak ve hatta bu mücade-lenin önüne dikileceklerdir. Bu yüzden de zaten revizyonistler,bu düzenin ve istik-rarın gizli ama en başta savunucularıdır. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik hakla-rı yolundaki mücadelesi gibi, tüm devrim-ci hareket de ancak ve ancak bu revizyo-nist- düzen savunucusu eğilimlerin tasfiye edilmesi ile ilerleyebilecektir. Revizyo-nistlerin barikatları yıkıldandan burjuva-zinin barikatlarına ulaşamaz.

400 bin işçinin "memurlaştırılması" karşı-sında sessiz sedasız duran, arada bir de gazetelere beyanat veren DISK yöneticileri aksini mi iddia ediyorlar? O halde işte meydan!

POLİTİK BİR YENİLGİ : 6 ARALIK EYLEMLERİNİN İPTALİ.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye devrimci hareketini yakından ilgi -lendiren ve üzerinde yoğun tar-tışmalar yapıldığı bir konu vardı. TÖB-DER'in 6 Aralık'ta yapmayı kararlaştırdığı miting ve yürüyüşleri iptal edilmesi... Ko-nuyla ilgili herkes birşeyler söy-le-di, ancak sorunu enine boyuna tartışana ve bir sonuca varana rastlanmadı. Tartışmalar genellikle "doğruyu-yanlışı" ikilemi etrafında yoğunlaştı, fakat bu sırada birçok gerçek gözardı e-dildi. Hatta birtakım çevreler asıl olayı bir yana bırakarak su-çu devrimci gençlerde aramaya ça-lıştılar. Bunların kendi reviz-yonist ve oportünist dünyagörüş-lelerinden kaynaklanan beceriksiz-liklerini, 6 Aralık için yurdum dört bir yanına dağıtan devrimci gençlere yıkıma çalışmalarını ve hatta daha da ileri giderek genç-lerin genel merkezi işgal ettik-leri yaygarasını koparmalarını doğal karşılıyoruz. Devrimci gençler genel merkezi işgal etme-miştir. Miting için herşeyi gö-zete alarak Kayseri'ye giden ve iptal kararından sonra Ankara'ya dönen bir grup genç kararın mahiyetini öğrenmek üzere TÖB-DER Genel Merkezi'ne gitmişler, ancak genel merkez yöneticisi bir ki-şinin Türkiye devrimine paratı asker-ler gözüyle bakmasını ve hitabet-mesini protesto etmişlerdir. Bir kısım çevreler bu olayı çarpıtarak devrimci gençleri gözden düşürmeye ve kendi korkaklıklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. An-çak revizyonizmin kokusu çıkmış, takke düşmüş kel görünmüştür.

Olaylara Türkiye devriminin çı-karları ve Türkiye halkının kurtuluş kavşası açısından baktığımız için 6 Aralık kararıyla ilgili görüşlerimizi belirtmeye gerekli görüldük. Bu davranışımız hiçbir zaman bir demokratik kitle örgütünün iç işlerine karış-mak olarak değerlendirilmeli; aksine devrimci bir örgütün daha başarılı olmasını istemenin ve onu belli sınırlar içinde eleştiren devrimci bir görev ve so-rumluluk olduğu kabul edilmeli -dir.

Devrimci, ilerici, yurtsever ög-retmenlerimizin ekonomik-demok-ratik mücadele örgütü olan TÖB-DER sınıflar savaşçı içerisinde e-

mekçi sınıf ve tabakalardan yana olmak zorundadır. Çünkü öğretmen-ler de emperyalizmin ve oligarşi-nin sömürsüz ve tahakkümü altın-dadır, bugünkü düzen onların çı-karına olmayan bir düzendir. Bazı revizyonist, kişi ve örgüt-ler devrim yapmaya elli yıldır niyetli olmadıkları için sürekli olarak demokratik örgütlerin sa-dece kendi meseleleriyle uğraş-maları, boyundan büyük işlere kalkışmalarını istenmektedir. Hal-buki devrimci mücadele bir bütün-dür ve kitle örgütlerinin kendi sorunlarıyla politik mücadeleyi kaynaştırmaları, bu bayların iddia ettikleri gibi kitle örgütleri -nin parti yerine konulması demek değildir. Devrimine niyeti olmayan ve partililik oynayan kişi ve örgütlerden zaten başka birşey bek-lenmezdi. Emekçi sınıflar ve on-ların ekonomik-demokratik müca-dele örgütleri, "bizim sorunları-mız halkımızın sorunlarından ayrı değildir" dedikleri zaman on-lara şunu demek gerekecek bu bay-lara göre: "Bu işlerle uğraşmak partinin(!) görevidir. Siz çiz-medeyi yokarı çıkarmayın bakalım. Biz uğraşıyoruz işte, siz meslek sorunlarınızı çözmeye çalışın. Hem sizin neyinize sosyalizmin meselelerini tartışmak v.b." İşte Türkiye devrimine elli yıldır hakim olan sağ çizgilerin demok-ratik kitle örgütü anlayışları böyle.

TÖB-DER'in bu kararında da bu gür-rüşlerin etkisini ve uzantısını görmekteyiz. Kitle eylemlerinden ve devrimci hareketlerden öcü gi-bi korkan, her zaman "aman kıpır-damayın, faşizm gelir" diye fer-yat eden -sanki öğretmenlerin öldürülmesi, kıyılması, derneğin kapatılmak istemesi, devrimci gençlerin hergün sokak ortasında vurulması faşizm değil de "demok-rasinin icaplarından"mış gibi, sanki bizim gibi bağimli ve sınımg-e ülkelerde kimi zaman sertleşen (12 Mart gibi) kimi zaman yumu-şayan ve parlamenter demokrasi diye adlandırılan sürekli bir faş-izm yokmuş gibi -çizgi ve ör-gütleri, TÖB-DER'in yönetim organ-larında çoğunluk oldukları için hemen kararı iptal etmiştir, korkaklığı ve teslimiyetini, burju-vaziden icazet alarak devrimci mücadele yapmanın bataklığına i-yice gömülmüşlerdir.

FAŞİZM DEMOKRATİK KİTLE EYLEMLERİNİ VE AKTİF MÜCADELEYİ DEĞİL, KORKAKLIĞI, PASİFLİĞİ VE SESSİZLİĞİ SEVER.

Bir örgütün niteliğini belirleyen şey, onun eyleminin muhtevasıdır. Derpillerde faşizm aleyhine yazı döktürmek tek başına birşey de-gildir. Önemli olan kitleleri faş-izme karşı seferber edebilmektir. Bu yapılmadan, eylem kararını iptal ederek "faşizme tırmanış imka-nı vermedik", "faşizme geçit vermedik, faşizmin provokasyonu-na gelmedik, oyunu bozduk" gibi abkım kasmeler ne söylene birşey kazandırır, ne de devrimci öğretmenin ve halkımızın kurtuluş mücadelesine...

Bazı kesimler ise, kararın iptalini "akıllı bir geri çekilme(!)" diye nitelendirmektedir. Halbuki 5 Aralık gününe baktığımızda, İş-çileri Bakanı'nın hareketleri kanun-suz ilan ederek derneği kapat-ma tehdidini savurduğunu ve bunun üzerine kararın iptal edildiğini görürüz. Yani açıkça zor karşısın-da eylemler iptal edilmiştir. Bu ne biçim akıllı bir geri çekilme ki, bakan "hâ" deyince "tamam biz vazgeçtik" denebiliyor?

Buğün son derece yoğunlaşan faşist saldırıları karşısında "faşist baskıları protesto" mitinglerinin "faşizm gelir, aman provokasyona gelmeyelim" teraneleriyle iptal edilmiş provokasyon mantığının acı sonucudur, faşist baskıya teslimiyettir.

CHP, TİP, TSİP ve benzeri örgüt-lerin meşrulaştırdığı "provokasyona gelmeyelim, oyununa gelmeye-lim" mantığı giderek kitlelerin en doğal haklarının kısıtlanması kar-sında demokratik, ilerici-devrimci kuruluşların yoğunlaşan faş-ist baskılar karşısında yalnız bırakılmaları durumunu yaratmış-tır. Nerede bu "sosyalist" parti-lerimiz, nerede Halk Partisi'nin yöneticileri, yüzlerce işçi işten atılırken onlara devrimci öldür-ülürken, nerede DISK yöneticile-ri? Yüzlerce SSK işçisi işten çı-karılırken ve binlercesi de memur yapılarak sendikal haklarından mahrum edilmeye çalışılırken "Pro-vokasyona gelmeyerek(!)", onlara çençin ölümlünü engelleyebildiler mi? Binlerce işçinin haklarının gasbedilmesini durdurabildiler mi?

Hayır, sadece kitlelere yalvararak yaşamaya ve faşizmi cesaretle diren-meye hizmet ettiler ve ediyorlar.

Bu olaylarda demokratik kitle örgütleri arasındaki bağın zayıflığı, 6 Aralıkta açıkça görülmüş-tür. AYÖD ve birkaç örgütün di-şında genellikle sağ çizgilerin hakim olduğu birçok örgüt eylem-lerden destegi çekmiştir. Türki-ye devriminden sorumluluk duyan devrimciler olarak görevimiz bütün örgütlerdeki olumlu yanları desteklemek ve demokratik kitle örgütleri arasındaki ilişkiyi sağlıklı bir yapıya kavuşturmak-tır. Bu da kitle örgütlerinin devrimci eyleminin birliğini sağ-lamakla mümkündür.

SONUÇ:

Anti-faşist, anti-emperyalist öğretmelerin kitle örgütü olan TÖB-DER'in 6 Aralık eylemlerini zor karşısında iptal etmesi po-litik bakımdan bir yenilgidir. Ve kitleleri örgütlerine güvensiz-liğe sevkeden bir durumdur.

5 Aralıktaki gelişmelere göre değişik hareketler yapılabilir. "Hukuk durmuş, zor başlamış"sa, TÖB-DER kendi tayin ettiği alan-da, İşçileri Bakanı'nın ve hükü-metin kanun-suz davranışını pro-TESTO edebiliriz.

Ülkemize 50 yıldır hakim olan ve 1965'lerden sonra bizzat kendi içinden çıkan fakat tümüyle ondan arınmayan devrimci çizgiler tara-fından geriletelen sağ çizgi-ler, 12 Mart sonrası durumdun yararlanarak tekrar Türkiye devrim-me musallat olmaya çalışmaktadırlar. Güçlü bir işçi sınıfı harek-etininin olmayışı demokratik kitle örgütlerinin görevlerini tam anlamıyla yapmalarını engel-lemektedir. TÖB-DER yönetim or-ganlarındaki karışıklık Türkiye solundan soyutlanarak ele alınmaz.

Iptal kararına çeşitli nedenler-le katılmak durumunda kalan an-çak revizyonistler gibi düşünme-yenler de bu konuda özeleştiriy yapmalıdırlar. Çünkü devrimci sorumluluk bunu gerektirmektedir.

Mücadeleleri sekteye uğratılma-bile yurtsever, ilerici, devrim-ci öğretmenlerimiz, halkımızın kurtuluşu kavgasına yürekleriyle, bilekleriyle katılmaya devam e-deceklerdir ve bunu şerefli bir görev olarak kabul edeceklerdir.

İRAN HALKLARININ MÜCADELESİ FAŞİST ŞAH REJİMİNİ YIKACAKTIR

Emperyalizmin Orta Doğu'daki jandarması faşist İran Hükümeti, İran halklarının kurtuluşu için çarpışan on yigit devrimciyi i - dam etti.

İran halkları otuz yıldır emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele ediyor. On devrimcinin daha katledilmesi halkların yığınlarını değil kinlerini bileyecektir.

Onların suçu neydi? Ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken ve sömürülerinin devamını sağ - lamak için hergün binlerce kişi - yi işkenceye çeken üç "SAVAK" ajanını ve ABD emperyalizminin üç ajanını ölümlü cezalandırmak - tı.

İran faşizmi yalnız kendi halk - larına kurşun yağdırmakla kalın - yor. Orta Doğu'da Dofar ve Umman halklarının mücadelesini de kana boğmaya çalışıyor. Ama terör ve cinayetler Vietnam ve Kamboç halklarının mücadelesini nasıl durduramadıysa, İran halklarının mücadelesini de durduramayacak - tır. Ve bugün binlerce genç, iş - çii, köylü öğrenci, halklarının kurtuluşu için her an ölmeye ha - zır ve dünya halkları onlarla beraber.

Biz, Türkiye'li devrimciler de İran halklarının kurtuluş müca - delesinde onlarla beraberiz. Çün - kü emperyalistler ve faşistlerin bizi ezmede birleştikleri gün - müzde, biz de kardeş halklar a - rasındaki dayanışmayı hızlandırmak - ı, enternasyonal ruhu gelişt - irmeliyiz.

Bir süre önce faşist İran Şahı ülkeye gelmişti. Biz devrimci - ler emperyalizmin işbirlikçiler - ninin birbirleriyle ilişkileri - ni sıklaştırmalarıyla ilişki - ni duymalıyız. Çünkü onların birli - kleri sömürülerini daha fazla arttırmak, halkların mücadelele - rini engellemek içindir. Ne ya - zık ki, bu çok basit gerçeği ba - zı çok ihtilalci (!) baylarımız anlamak istemiyorlar. Biz dev - rimciler burjuvazi arasındaki bu ilişkilerin sebebinin halka güs - termeyip başka hedefler seçerek örneğin, Şah'ın gelişinde bazı oportünist ve revizyonist grup - çukların yaptığı gibi "İran Şahı - nın anti-emperyalist tavrı var - dır" diyerek onu protesto etmez - sek, onun baskı ve zulmünü, em - peryalizmin işbirlikçisi olduğu - nu halkımıza göstermezsek burju - vazinin kuyruğuna takılmaktan kurtulamayız. Ve bu baylarımız, "Faşist Şah Defol", "Kacil Şah Defol" dememeliyiz, çünkü İran Üçüncü Dünya ülkesidir (ne menem şeyse) ve emperyalizme karşı ta - vırları vardır dediler. Ve bütün oportünist çok ihtilalci (!) frak - sionlar aynı yerde birleştiler. Emperyalizmin kukulları yönetim - leri överek...

Emperyalizmi ve onun yönlendir - diği oligarşi diktatları, faşist yönetimleri överek onun anti - emperyalist olduğunu söylemek, halkların mücadelesini hiçe say - mak, emperyalizme yardım etmek olmayır mı? Ve bu burjuva mil - liyetçi bir siyaset değil midir?

Bu konuda özellikle "Halkın Ses" revizyonistlerinin tavrı enter - sandır. Şunu söylüyor: "İki süper devlet İhrölsun, İran-Türkiye dost olsun." İlk bakışta gayet hoş geliyor kulafa... Elbette em - peryalistler kahrolsun ama, bu nasıl geri braktırılmış "yeni sömürge" tipinde ülkeler ki, emperyalizme tavrı alıyor ve ordularını emperyalizmin ve ken - di sömürüsünün çıkarlarını koru - mak için en modern ihtilal malı si - lah donatım ve gereçlerle iş sa - vasa hazırlıyor? Binlerce emper - yalizm ajanı ülkede kol geziyor?

Diğer ülkelerden kaçan binlerce karşı devrimci oralarda besleni - yor, işkencecilik yapıyor, ülke emperyalistlere peşkeş çekiliyor?

Yalnız kendi halklarının kurtu - luş mücadelesini değil, diğer halkların kurtuluş mücadelesini de bizzat bu ülkelerin ordularını - ca işgal ediliyor (Dofar ve Umman - da olduğu gibi). Doğrusu böyle - si anti-emperyalist tavrı biz hiç anlayamadık.

İran Faşist Şah Rejimi sanmasın ki, on devrimciyi daha katletmek - le İran halklarının mücadelesini boğacaktır.

Boğamayacaktır! Vietnam'da, Kam - boçya'da boğamadılar, Türkiye'de yüzlerce proleter devrimci ve yurtsever katledildi. Halkımızın mücadelesini durduramadılar. Müca - dele bugün daha yüksek boyutlarda sürüyor.

Ve elbet birgün İran ve tüm ezil - len halkların kurtuluşu sağlanac - kak ve bu yolda düşen devrimci - lerin kanı yolunuza aydınlatacak. Anıları bize önder olsun...

KAHROLSUN FAŞİST ŞAH REJİMİ

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

YAŞASIN TÜRKİYE VE İRAN HALKLARI - NIN KARDEŞLİĞİ

EGE TÜTÜN ÜRETİCİLERİ SENDİKASI 'ETÜS' KURULDU.

ETÜS, yıllardır dağınak ve örgüt - süz olan, tereci tüccarlar ve soğuncu şirketler tarafından tüt - ün üreticilerini birleştirmek ve sömürüye karşı ortak mücadele et - mek amacıyla kurulmuştur.

EGE Tütün Piyasasının açılması ne - deniyle bir bildiri yayınlayan Sendika, tüm tütün üreticilerini, tütünlerini tüccara ve yabancı şirketlere ucuza kaptırmamak için Sendikada toplanmaya ve kararlar almaya çağırmıştır.

Sendika, içinde bulunulan ekonomik koşullarda, tütün baş fiyatının 55 TL ve taban fiyatının 40 TL; ort - talama fiyatın da 47 TL olması gerektiğini vurguladı.

FAŞİST TERÖR SEYDİŞEHİR İŞÇİLERİNİ YILDIRMADI.

Yurdun dört bir yanında yoğunlaş - an faşist saldırıların bir ün - negini geçtirmiş günlerde Sey - dişehir'de gördük. Birkaç yıl ön - cesine kadar küçük bir kasaba o - lan Seydişehir, Alüminyum tesis - lerinin kuruluşundan sonra bir canlilik kazandı, Fabrikanın fa - liliyete geçtiği günlerde henüz köylülükten yeni kopmuş işçiler, sarı sendikaların ağına düştüler. Ancak devrimcilerin kararlı mü - cadeleleri sonucu Özgür Alüminyum İş Sendikası bütün işçileri çatı - sı altına toplayabildi.

Geçen dönem toplu sözleşme yet - sisi alan Özgür Alüminyum İş, iş - çilerin ekonomik mücadelesini yürütme çabasında, 1974 yı - lında Türk-İş'e bağlı Türk Metal İş Seydişehir'de şube açtı. 130 üyesi olan bu sendikanın bütün masraflarını Türk-İş ve AP Mil - letvekilleri Ögüz Atalay ve Ne - cati Kalaycıoğlu karşılamaktay - dılar. Özgür Alüminyum İş'in ise 8600 üyesi vardır. Öte yandan Türkiye'nin de konuyla ilgili - gi ve tosunuklarına "Özgür Alü - minyum İş diye bir sendika iste - miyorum" diye direktif verdiği bilinmektedir.

Özgür Alüminyum İş Sendikası 1975 yılında DİSK'e katılmak istedi . Bu amaçla yapılan toplantıyı Kon - ya'dan getirtilen iki otobüs do - lusu faşist sabotaj etti. Amaçla - ri toplantıyı yapılmayıp DİSK'e katılmayı engellemektir. İşçiler saldırıya cesaretle göğüs gere - rek faşistleri püskürttüler ve şehir dışına kadar kovaladılar .

Geçtiğimiz yılın Aralık ayında Özgür Alüminyum İş Sendikası'nın tekrar toplu sözleşme yetkisi a - lacakları gören faşistler işçiler - korkutmak için saldırıya geçti - ler. 22-23 Aralık günleri işçi - leri tahrik eden komandolar bir işçiyi de dövüldüler. Bunun üzeri - ne işçiler fabrikada ve çevrede düzeni sağlamak için tedbir al - dılar. Bildiri dağıtmak cesare - tini bile gösteremeyen faşistle - re 24-25 Aralık günlerinde Anka -

ra'dan milli (!) silahlarla do - natılmış bir komando gurubu yar - dına geldi.

26 Aralık Cuma günü Türk Metal - İş'e ait bir araçtan fabrika 8 - nünde gelişigüzel ateş edilme - ye başlandı. İşçiler kararlı bir şekilde saldırganlara karşı koy - dular. Saldırı sırasında Ülkü O - cakları ve Metal İş üyesi bir ki - şinin öldüğü duyuldu. Birçok iş - çii de yaralanmıştı.

Aynı gün Konya'dan helikopterle - re askeri birlikler indirildi fabrika çevresine... Baştan beri faşistleri kollayan polis, faşist - lerin TÖB-DER, TÜTED ve Özgür Ü - lüminyum İş Sendikası'nın, bazı siyasi partilerin binalarını tar - rip etmesine de ses çıkarmadı.

Olaylardan sonra Özgür Alüminyum İş yöneticileri hakkında tutuk - lama kararı verildi. Bu, işçiyi kendi devrimci sendikası - ndan kop - parma oyununun bir parçasıdır. Ancak sendika yöneticileri değil de yüzlerce işçi bile tutuklansa işçiler ve devrimciler yine fa - şistlere ders verecek güçtedir . Bütün gerici kişi ve kurumların desteğine rağmen Seydişehir'd e ki işçileri ve devrimcileri fa - şist terör ve baskı yıldıramadı. Onlar faşizme karşı yığıtçe sa - vaşmasını bildiler ve bundan son - ra da aynı ruhla saldırıları püskürtecekler.

Seydişehir'de olan olaylar, ün - versitelerde, kırsal yörelerde ve büyük sanayi merkezlerinde ; kısacası hayatın bütün alanları - na da süren amansız bir kavganın , emekçi halk ile onun düşmanları arasındaki kavganın bir parçası - dır. Bu kavga her yerde, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tüm karşı devrimci baskılara ve devrimci mücadelesinin andı - ki teslimiyeti eğilimlere rag - men emekçi halkın nihai zaferine kadar yükselerek sürecektir.

CHOU EN LAI (1898 - 1976)

Chou, bir aristokrat ailenin ço - cuğu olarak dünyaya geldi. Tien - sin'de orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra üniversite e - ğitimi için Japonya'ya gitti. Çin'd e öğrenci ayaklanmaları patlak verince hemen geriye dönen Chou aktif olarak mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 6 ay sonra serbest kalınca Fransa'ya eğitimini ta - maamlamaya gitti. Fransa'da arka - daşlarıyla beraber ÇKP'nin Avrupa kolunu kurdu. 1924'te Çin'e dön - düğünde, Komünang'la işbirliği yapan ÇKP tarafından Whampoa As - kerî Akademisi'nde görevlendiril - di ve akademi komutanı Çan Kay Şek'in yardımcısı olarak bir sü - re çalıştı.

1926-27 ayaklanmalarında aktif rol alan Chou, Parti kademesinin de hızla yükseldi. Hem askeri a - kademideki görevinde ünlü komu - tamların güvenini kazandı, hem de Şanghay ve Nanchang ayaklanma - larının yöneticisi olarak ünlü bir savaş kahramanı olmuştu. Moskova ziyaretinde de Stalin'in tam gü - venini kazanmıştı.

Uzun Yürüyüş'te Mao'nun yanında ordu politik komiseri olarak yer alan Chou, parti için çatışmalar - da da Mao'nun yanında yer aldı ve ikisi arasındaki bugüne kadar hiç - bir zaman bozulmayan bir ilişki doğdu.

Aynı yıllarda diplomat olarak görev almaya başlayan Chou, Çan Kay Şek'le anlaşarak Japon işgali - ne karşı savaşı örgütlemeye ça - lıştı. Bu görevinde oldukça başa - rılı oldu. 1945'te devrimci iç savaş yeniden başladı. 4 yıl sü - ren savaşı Mao ile birlikte başa - rıyla yönettiler ve 1949'da zafe - ri kazanıp Çin Halk Cumhuriyeti - ni kurdular.

Chou yeni hükümetin ilk başbakan - ı olarak görev aldı ve günümüze kadar bu görevini sürdürdü. 1950 - de Mao ile beraber Moskova'ya gi - dip Stalin ile 30 yıllık dostluk anlaşması imzaladı. 1955'te Ban - jung Konferansı'nın toplanmasın - daki rolü diplomatik hayatının en

büyük başarılarından biridir. Aynı yıl Çin-Amerikan büyükelçiler arası görüşmeleri başlattı. Sov - yetler Birliği ile Polonya, Maca - ristan ve Çekoslovakya arasındaki anlaşmazlıklarda arabuluculuk yap - tı. 1957'den itibaren Sovyet-Çin çatışması açığa çıktı ve Chou ÇKP'nin görüşünün sözcüğüne yapmaya başladı.

Büyük Kültür Devrimi sırasında , sağ ve sol gruplar arasında vaz - geçilmez adam olarak yer aldı. 1970'lerde bütün dünya ile geniş diplomatik ve ekonomik ilişkilere girişti. Çin Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletler'e kabul edil - mesini sağladı. ABD ile yakın il - ilişkiler kurulmasına aktif rol aldı.

Son bir yıldır ise hasta olduğu için Çin Halk Cumhuriyeti'nin yön - etiminde fazla bir etkisi görül - müyordu. Görevlerini yardımcısı Teng Hsiao Ping yürütüyordu.

HİNDİSTAN

ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ !

Hindistan Başbakanı İndira Gandhi geçen yılki sıkıyönetimin bir "sosyal ateş-kes" ilanı olduğunu belirtiyordu. Oysa sınıf savaşında taraflar, başbakan dahi olsa, kişilerin laflarıyla ateş kesmezlerdi ve bunun aksi tarihin akışını durdura-bilmenin gülünç iddiasıydı. Nitekim Gandhi'nin kendisi de, gerçekte, bu "sosyal ateş-kes" in, kabaran sosyal mücadelelerin tehdidi ettiği iktidarı ve emperyalist sömürünün son bulmasını bir süre erteleyebilmekten öte bir amacı olmadığını ve sonuçta sadece sınıf savaşını daha da kızıştıracığını biliyordu.

İşte bu durumda, SSCB ve Ülkede'ki O'nun tezlerini benimseyen Hindistan Komünist Partisi, nasıl oluyor da iktidara alkış tutuyor, kendinden başka bütün komünist adını taşıyan partilerin, demokratik kitle örgütlerinin yasaklanıp, lider ve taraftarlarının tutuklanmasına, hatta katle-dilmesine; bunun yanında, grevlerin yasaklan-masına, halkın emperyalizme ve müttefiki ikti-dar sınıflarına karşı mücadelesini boğma çabalarına, göz yumuyor hatta onaylıyordu? Ülke devrimcilerinin Hindistan (India) (I) Komünist Partisi adına bir harf ekleyerek onu İndira Komünist Partisi olarak anmaya başlamasının üzerinden çok zaman geçmişti.

Gerçekle revizyonistlerin bu kaçınılmaz kade-rine yüz yıl başından beri ne ilk, ne de son kez rastlanıyordu ve artık bu tür olaylar dünyada Marksistleri şaşırtmıyordu. Acaba Hindistan'da ve bölgesindeki Pakistan, Bengalde ve Seylan'da, Çin'in ve taraftarı partilerin siyaseti yukarıdakilerin tam zıddı mıydı?

Bu yazımızda, Hindistan'da işçi sınıfı mücadelesini ve HKP'nin tarihsel gelişimiyle ele alarak, bir yandan bunda saklı olan derslere ülkemiz proleter devrimcilerinin dikkatini çekerken, öte yandan revizyonistlerin "yerli" görüş ve siyasetlerinin Hindistan'da çok önce yaşanmış örneklerini teşhir edeceğiz.

Ne var ki bunun, o ülkedeki egemen ekonomi ve siyaset, özellikle de II. Emperyalist Savaş ertesi emperyalist sömürü siyasetini belirleyen karakteri incelemeden ele alamayacağı açıktır. Ayrıca bu son nokta, bizim, Türkiye ile benzer yapıdaki diğer ülkelerle arasında bu a-çığdan ortaya çıkan "benzerlikleri" teşhis etme-mizi de sağlayacaktır. Elimizdeki sayıda bu konuları ele alacak, gelecek sayımızda da HKP'nin mücadelesi, geçitli bölünmeleri, sapmaları ile birlikte sıkıyönetime varan günlere kadar incelemeye çalışacağız.

■ Sıkı Yönetim ve "LÜKS ANAYASA"

Geçtiğimiz yıl 26 Haziran'da, Hindistan'da ilan edilen sıkıyönetimin yabancı olmadığını gerekçeleri, Başbakan Gandhi tarafından şöyle açıklanıyordu: "Demokrasiyi tahrip girişimleri, ülkeyi bölme çabaları, aşırı sağ ve solun devlet bütünlüğünü tehdit eden eylemleri..." (2) Bu gerekçelere mevcut "özgürlüklerin" halk için lüks olduğu ekleniyor ve bu "lüks"ten yararlanan 26 sosyal parti ve pek çok kitle örgütü kapatılarak yasa dışı ilan ediliyordu. Resmî açıklamalarda, başta sayısı 50-60 olarak ilan edilen tutuklu sayısının, Temmuz başında 900'e, Ağustos sonun-da da 10.000'e ulaştığı Haberalma Bakanı tarafından açıklanıyordu. Oysa Ülke dışına sızan haberler her defasında bu sayıların 4-5 misli olduğunu belirtiyordu. Gandhi'yi, 1971 seçimlerinde devletin mali ve diğer olanaklarını ve mahalli idarecilerin baskısını kullanarak seçim yolsuzlu-ğuna başvurduğundan dolayı mahkum eden II Haziran tarihli mahkeme kararı, 11 Ağustos'ta temyiz mahkemesinde görüldü sonuçlanacakken, üç gün önce, muhalif üyeleri tutuklu bulunan Parlamento, makaleli şamil olarak seçim yasasını iptal ediyor ve seçim yolsuzlukları hakkındaki karar yetkisini Cumhuriyet başkanı'na devrediyordu. Bayan Gandhi'ye göre, artık "Batı tipi demokrasilerin Hindistan için uygun olmadığı deneylerle saptanmıştı." (3)

■ DOĞU'daki "BATI DEMOKRASİSİ"

1746 yılında başlayan, Hindistan'da kendi sömürge yönetimlerini kurmak isteyen İngiltere ve Fransa arasındaki savaşlar 1763 Paris anlaşmasıyla İngiltere lehine sonuçlanmış; 1857-58 yıllarındaki yerli askerlerin ayaklanmasından sonra da Hindistan doğrudan İngiltere Krallığı'na bağlanmıştır. İngiliz sömürgeciliğinin yerini yeni sömürgeciliğe bırakmak zorunda kaldığı 1947 yılında Pakistan ve Hindistan ayrılıyor; Nehru, Hindistan'ın ilk başbakanı ve dışişleri bakanı olarak Ülkenin bağımsızlığını ilan ediyor ve böylece daha sonra dünya burjuva basını tarafından efsaneleştirilecek "Batı demokrasisi"nin Doğ'u'daki temelleri atılmış oluyordu.

Ne var ki, bu "demokrasi" daha ilk yıllarında, 1946'da Haydarabad'da toprak ağalarına ve Nizam'a karşı başlayan ve 1950'ye kadar süren köylülerin silahlı ayaklanması üstüne ordularını gönderiyordu. Bu yıllardan, Bayan Gandhi'nin babası Nehru'nun ölümünden (1964) iki yıl sonra başbakanlığı devraldığı tarihe kadar geçen dönemde, Mahatma Gandhi ve Nehru'nun İngiliz sömürgeciliğine karşı 1920'lerde başlayıp gelişen ulu mücadelelerindeki burjuva-demokratik izlerden artık eser kalmamıştı. Emperyalist egemenlik gelişirken, ülkedeki müttefiki tekelleşen işbirlikçi burjuvazinin toprak ağaları, tarım burjuvazisi ve diğer bazı burjuva kesimlerle paylaştığı iktidarı güçlenmişti. Bayan Gandhi'nin demokrasisinde, işçi-köylü kitlelerin kendiliğinden ya da bilinçli mücadelelerinin, İngiliz sömürgeciliği dönemi-nin terörünü hatırlatan yollarla bastırılmaya çalışılması artık olağandı...

"Hükümet, İngilizlerden miras kalan, mahkemesiz ve hatta bazen şikayet olmadan tutuklama gibi pek çok olağanüstü güçlü harekete geçmiştir. Daha bu sıkıyönetim başlanmadan önce, İbdi ol-dukları işkenceler ve genel kötü şartlar bakımından Saygındakine benzeyen, tahmini 30.000 komünist ya da komünist olduğu iddia edilen siyasi mahkûm bulunmaktaydı. 1967'den bu yana birkaç yüz böyle mahkûm cezaevlerinde katle-dilmişti. Gecekondularda ve köylü alanlarında, yoksul kent halkı ve tarım emekçileri arasında, polis ve Bayan Gandhi'nin Kongre Partisi tarafından kiralananmış aşağı-yukarı kesin olan çetelerce diğer katliamlar sürdürülmüştür. Naksalit gerilla hareketlerinin başladığı 1967'den bu yana kaç binlerin öldürüldüğünü kimse bilmiyor... Bunların çoğu Naksalit de değil, ancak durma-dan artan yoksulluklarını protesto eden köylü ve işçilerdi. Sıkıyönetim ilanından daha iki hafta önce Haftalık Ekonomi Politika Dergisi, Yedek Merkezi Polis Kuvvetlerinin, açık ve kılığın çok şiddetli olduğu Bihar Eyaleti'ndeki bir bölgeyi nasıl kordon altına alarak halkı baskı işlemleri uyguladıklarını ve onbeş yoksul köylüyü "Naksalit olmaları şüpheli" diye vurdularını ele alan bir rapor hazırladı. 1971 Martında Andra Eyaleti'nde de, gerillalara yiyecek sağlanmasını kesmek amacıyla, 20.000 kişiyi bulan düzenli ve yarı düzenli ordular birlikleri o bölgeye gönderilmiş ve halk Vietnam'daki gibi kamplara, gerçek anlamıyla, sürülmüş ve tikilmişti.

Ayrıca, polisin ve tahminen iktidar partisinin desteğiyle, toprak ağaları tarafından düzenlenen özet katliamlar yaygınlaştı. Kongre Partisi hükümetine sahip olmayan iki eyaletten biri olan Tamil Nadu Eyaleti'nin Tanjavur bölgesindeki Kilvenmani köyünde meydana gelen cinayetleri herhalde biliyorsunuzdur. Burada, tarım işçisi olan 44 erkek, kadın ve çocuk kulübeye tıkılarak toprak ağaları tarafından kiralanan çetelerce, 1968 yılının Noel gecesinde, ölene dek yakılmıştı. Nedeni ise, daha yüksek ücret alabilmek için grev yapmaları ve grev kırıcı bir işçiyi öldürükleri iddiasıydı. Bunu düzenleyen toprak ağaları, o bölgede çok iyi bilinmelerine rağmen, mahkemelerin "delil yetersizliği" nedeniyle suçsuz çıktılar.

Hindistan Komünist Partisi'nin (MKP)(Marksist) 650 ile 1.000 arası üye ve taraftarının 1972 Martı'ndaki Batı Bengal Eyalet Meclisi seçimlerinde önce Kongre Partisi tarafından kiralanan çetelerce nasıl öldürüldüğünü de herhalde okuyunuzdur. Aynı dönemde, çeşitli işlemlerle 40.000 MKP üyesi işçi ve parti taraftarı, Eyalet Polisi ve Yedek Merkezi Polis Kuvvetleri tarafından veya canî çeteleri tarafından evlerinden dışarı sürülmüştü. Bayan Gandhi'nin şimdi seçim sırasında işlediği suçlar için saldırıya uğraması, Hindistan'da diğer alanlarda olup bitenler açısından çok gülünçtür; bu, Nixon'un Vietnam dururken seçimler sırasında kanunsuzluklarla suçlanma-sına benzer." (4)

Sıkıyönetimin ilanı, Güneydoğu Asya halklarının kovduğu emperyalizmin, Asya'da arta kalan ve hızla çökmekte olan egemenliklerini korumak amacıyla Kıta'nın gününe daha sıkı sarılmaya başlamasının ertesine rastlıyordu. Öte yandan, ülkede yoksul köylülerin ağa topraklarını işgal-leri, tekelleşen emperyalist sanayi işçilerinin grevleri, gençliğin devrimci eylemleri, kısaca, halkın bütün sınıf ve tabakalarının sömürü ve amansız baskıya karşı mücadele ve örgütlenmesi gelişirken, enflasyon ve işsizlik rekor düzeylere ulaşmış, hem burjuvazi içindeki hem de burjuvazi ile feodal sömürünün temsilcileri arasındaki çelişkiler kızışmış, iktidarı alma yeteneğini yitiren iktidar sarılmaya başlamıştı.

Ne sıkıyönetim ertesinde Gandhi'nin açıkladığı, "büyük sermaye ve büyük basın tarafından desteklenen küçük fakat güçlü bir azınlığın meşru"(5) hükümeti devirme"(5) iddiası ve bununla ilgili göstermelik tutuklamalar; ne de Ağustos'ta ilan edilen Gandhi'nin 21 maddelik reform programının "başta ülkenin en fakir kesimine yardımcı olacağı"(6) iddiası gerçeği gizleyemiyordu. Çünkü daha bir önceki yıl 30 milyon iş saati üzerine malolan grevleri yasaklayan sıkıyönetimin ve "sanayi tesislerini modernleştirme"yi teşvik için yatırımlar üzerinde devlet kontrolünü gevşeten"(7) reform programının en baş destekçisi Gandhi'nin yukarıda bahsettiği "büyük sermaye"nin "küçük fakat güçlü azınlığı" oluyordu. İşte bu sıkıyönetime ve böyle bir reform programına alkış tutanlar arasında bir de, 1971 genel seçimlerinde Gandhi'nin Kongre Partisi'yle ittifak kuran Hindistan Komünist Partisi bulunuyordu.

■ DOĞU'daki "BATI KAPİTALİZMİ"

İngiliz sömürgeciliği döneminde, doğal olarak, Hindistan'daki ekonomik ilişkiler doğrudan İngiliz ekonomi politikası tarafından yönlendiriliyor, yani buradaki endüstri, ticaret, bankacılık İngiliz tekelinin ve finans kapitalinin kolları olarak biçimleniyordu. Bir yandan yüz yılın başlarında ABD ve Almanya'nın Hindistan pazarına sızmaya başlaması, öte yandan sömürgeciliğe karşı milliyetçi akımların güçlenmesi, İngiltere'nin bu rakipsizliğini tehdit eder olmaya başlamıştı. Birinci ve ikinci emperyalist savaşlardan daha güçlü çıkan ABD emperyalizminin Hindistan'ın egemenliğini devralma arzuları, İngiltere'yi Hindistan'la bağlarını sıcağın tedbirler almaya zorladı. Bunlar arasında ithalat ve ihracatla İngiltere'yi tercih zorunluluğu, Dolar rezervlerinin dondurulması, ayrıca küçük endüstri ve imalatın gelişmesine izin verilmesi bulunuyordu. Bu arada Hindistan'da ilk çelik endüstrisi tesislerinin temeli atılıyordu.

Bu gelişmeler Hindistan'da sermaye birikiminin yükselmesine ve İngiltere'nin, diğer emperyalist güçlerin etkisi karşısında, Hint sermayesine göreli tavizler tanınmasına yol açtı. Bunlara rağmen, bağımsızlık tanındığına, Hindistan'la ticaretle ABD başta geliyordu. ABD'ne yapılan ihracat, jüt ürünleri yanında, dünyada giderek önemi artan mika, manganez ve monazit gibi stratejik madenleri kapsıyordu.

Bağımsızlık ertesinde, görünüşte yabancı sermayeye karşı savaş açılıyor, milli ekonomi yaratılmaktan ve güçlü bir devletçilikten söz ediliyor ve bu arada İngiltere'ye ait önemli bazı işletmeler ve bankalar millileştiriliyor, aracı ticaret kuruluşları el değiştiriyor, değiştirmeyenlerin faaliyetleri ise kısırlaştırılıyor. Kraliyet Bankası'nın millileştirilmesi, jüt, çay ve madencilik alanlarında, ticarete önemli işletmelerin Hint sermayesine devralınması, İngiliz sermayesinin gücünün geçici bir dönem için yıkılmasının başta gelen örnekleridir. Aynı dönemde, ABD'ne yapılan stratejik madenler ihracatı iyice kısımlı, US Steel ve Union Carbide gibi tekelin madenlerin Brezilya, Gana ve Gabon'dan sağlanması yollarını aramaya zorlanmış, öte yandan, Rourkela Çelik İşletmesi'ne Almanya'dan gelen katılma önerisi Sovyetler'in etkisi ve destek sağlamasıyla geri çevrilmiştir.

Bu dönemde üst yapıda, İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadeledeki burjuva demokratik yollar uygulanmaya çalışılıyor; federal bir devlet örgütlenmesi, birincisi eyalet, ikincisi ülke düzeyinde yapılan seçimlerle gelen temsilcilerin oluşturduğu iki meclisli parlamento getiriliyor (8). Bu meclislerde Komünist Partisi de, ileride göreceğimiz gibi, güçlü olarak diğer partilerin yanında temsil edilecekti. Ekonomik-demokratik, siyasal örgütlenme özgürlüğü, burjuva hukuk sistemi, İngiliz etkisinden kurtarılmış eğitim ve kültür, v.b. bu arada sayılmak gerekir.

Devletin, büyük ve orta sermaye ve toprak ağaları sınıfları tarafından üçlü sahipliği, devlet kapitalizminin hem güçlülüğünü, hem de güçsüzlüğünü belirliyordu. Çünkü bunlar, içlerinden birinin diğerlerine rağmen güçlenmesini kontrol ederken, aynı zamanda devlet sermayesinin kendi çıkarlarına yönelmesi için çatışıyorlardı. Gerçekte devlet kapitalizminin, Hindistan gibi ülkelerde büyük burjuvazinin oluşmasını ve emperyalist mihrerde güçlenip tekelleşmesinin en etkili aracı olduğunu çağdaş deneyler bize göstermişti ve Hindistan da bu deneyi geçirmeye hazırlanıyordu.

Ekonomide, ikinci planla ağır endüstriye yönelmesi, yabancı sermaye akışının sınırlandırılması, "devletçilik", dış politikada görel bir otonomi ABD emperyalizminin hiddetlendirmişti. Ford Foundation ve Dünya Bankası devletçe gerçekleştirilmesi düşünülen endüstrileşme programlarına çataken, Dünya Bankası iki özel sermayeli çeklik tesisi için yardım öneriyordu.

Ellilerin sonunda, altmışların başında Hindistan, böylece II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ertesindeki emperyalist sömürünün karakteristik bir örneğini oluştururken hızla ilerliyordu. 1953'te reddedilen Rourkela çelik tesisleri için Almanya'nın katılma önerisi 56'da kabul ediliyor, bunu, İngiltere ile benzer bir anlaşma izliyordu. 1948 ile 1955 arasındaki yedi yılda 284 işbirliği anlaşması hükümet tarafından onaylanmış, bu sayı, 1956'da 82, 57'de 81, 58'de 103, 59'da 150 ve 60'da 380 olmuştu. 1960'ı izleyen yıllarda ise 300-400 arasında değişiyordu. (9) 1963'ten önce yapılan 2.000

anlaşmadan 1750'si mali katılım dışındaki teknik düzeyde olan anlaşmalarıdır. Daha sonraki anlaşmalarda mali işbirliğinin payı artmış olmasına rağmen bu özellik korunmuştur. Gerçekten bu, emperyalist sömürünün sözü edilen dönemdeki evrensel bir özelliğinin genel örneğidir. Yabancı tekelin işbirliği anlaşmalarında Hindistan'daki teknolojik araştırmayı tamamen engelliyor, teknik bilgi vermekten kaçınıyor, bu tür konuları kendi gönderdiği uzmanlar çerçevesinde sınırlıyordu. Bu ve benzeri unsurlarla bağımsızlık katmerleştiriliyordu.

1960'dan sonra ABD'nin sağladığı sömürü olanakları İngiltere'ye kıyasla daha hızlı geliyordu. Bu durumu üç büyük emperyalist gücün 56-60 ve 61-64 dönemlerindeki işbirliği anlaşmalarının sayılarını belirten aşağıdaki tabloda görmek mümkündür (10):

	1956-60	1961-64
İngiltere	94	120
F. Almanya	36	38
ABD	18	77

1962'de Keşmir Bölgesi'ndeki Çin Halk Cumhuriyeti'yle sınır savaşı sırasında ABD'den askeri malzeme satın alınması, ABD ile olan bağımsızlığı arttırmıştır.

1963'de Maliye Bakanı yabancı sermaye yatırımlarına "kapıların daha fazla açılacağı" belirtiyor, 1966'da Dünya Bankası'nın "tavsiyesi" üzerine devalüasyon gerçekleştiriliyor ve ticarete en geniş liberalleşme sağlanıyor. Bu, Hint pazarlarına yabancı malların serbestçe akmasını sağlıyor, dış ticaret açığının hızla arttığını gösteren iktidar bu açığı kapatmak için yabancı sermaye ve "yardım" a daha davetkar davranarak ülkenin bağımsızlığını pekiştiriyordu.

İşte böyle, kendi iç dinamiği olmayan, yukarıdan aşağı bir kapitalistleşme süreci oluşurken, zaten 1947 ertesinde bazı İngiliz işletmelerini devralarak bu süreç için potansiyel arz eden burjuvazinin öndeki kesimi, tekelleşerek emperyalizmin en güçlü müttefiki durumuna geliyordu. Öte yandan, Amerikan desteğindeki "Yeşil Devrim" ve benzeri uygulamalarla tarımdaki güçlü feodal ilişkiler kırılmaya çalışılıyordu. Ancak bunun önemli ölçüde gerçekleştiği söylenemez. Çünkü hem sınıfsal egemenlikle toprak ağalarının pay sahibi olması, hem de feodal ilişkilerin bir ölçüde sürmesi, emperyalizmin işine geliyordu. (Örneğin, tarımda modernleşmeye geçişin gerekmesi önemli besin maddelerinin üretimini düşük düzeylerde tutuyor, bu da, başta ABD, metropol ülkelerinin üretim fazlalarını, özellikle de sık sık tekrarlayan doğal afetler sırasında, açlığın ve sefaletin tehlikeli olduğu bu kritik dönemlerde, Hindistan'a istedikleri şartlarla ve diğer alanlarda bazı tavizler de kopartarak satmalarını sağlıyordu.)

SSCB ve Doğu Avrupa Ülkeleri çeşitli dönemlerde özellikle ağır endüstrinin kurulmasında ve diğer alanlarda önemli ekonomik yatırım ve yardımlar yapmışlardır. Bunların hemen hepsi de devletle işbirliği çerçevesinde gerçekleştirilen ve devlet kapitalizmini güçlendiren girişimlerdir. Özel

likle Doğu Pakistan'daki bağımsızlık hareketine Pakistan ordusunun müdahalesi ertesindeki Hint-Pakistan savaşı sonrasında SSCB ile bağlar daha da güçlenmiş, SSCB'nin bu ülkeye askeri malzeme satışı ve yardımı artmıştı.

Hint-Pakistan savaşından sonra artan Amerikan düşmanlığı, egemen sınıflararası çatışmalar ve elbette, kabaran anti-emperyalist mücadele dalgasının etkisiyle ekonomide ve siyasette "milliliğe dönüştürme" yolları araştırmaya başlandı ve bir dizi tedbirler alındı. Devlet yatırımlarının genişletilmesi, liberalleşmenin sınırlandırılması yabancı sermaye ve imtiyazlarının kontrolü, dış politikada denge sağlamayı amaçlayan kararlar bu tedbirlerin önemli birer parçasıydı. Bunların yaratacağı sorunların çözümü için Gandhi, SSCB'den daha fazla yardım ve destek gözetiyordu.

Ne var ki, ekonominin can damarları, petrol-kimya endüstrisi, madencilik ve diğer bütün alanlarda emperyalist kontrol sürerken ve siyasal iktidar emperyalizmin güçlü müttefikleri tarafından paylaşılırken, ekonomik-siyasal bağımsızlıktan söz edilemeyeceğini, ayrıca ne Sovyet desteğinin, ne de "millilik" demagojisinin bilingçlenen halkın mücadele dalgasını durduramayacağını kıs sürede Gandhi de farketti. Doğu'daki "Batı Demokrasi" ve "Batı Kapitalizmi" efsanesi kapandı.

"Savaş hali (sıkıyönetim) ilânının hemen ertesinde Paris'te toplanan Batı Yardım Konsorsiyumu"nda, İngiltere, Almanya, Hollanda, İsviç, Uluslararası Kalkınma Birliği ve Dünya Bankası Hindistan'a 226 milyon Dolarlık yeni yardım sağladılar. Bu yardımla sağlanan krediler gelecek yıl içinde dış ödemeler dengesini rahatlatıyor, hükümetin büyük miktarlarda pirinç ve yağ ithalatı planlamasına olanak tanıyor ve geçen yılın 1,4 milyar Dolarlık büyük ticaret açığının etkilerini hafifletiyordu" (11).

NOTLAR:

1. "India", Hindistan'ın İngilizce deki yazılışı ve okunuşudur.
2. 27 Haziran ve 19 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazeteleri.
3. 11 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
4. Hindistan'daki olayların adını açıklamasını istemeyen bir izleyicisinin Monthly Review Dergisine gönderdiği mektup: "The Crisis in India", Monthly Review, Eylül 1975, Cilt 27, sayı 4, s.41,42.
5. 19 Temmuz 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
6. 9 Ağustos 1975 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.
7. Aynı Kaynak.
8. 1950 Anayasası ile Eyalet Meclisi'nin (Rajya Sabha) üye sayısı 250'den çok olmak üzere, Halk Meclisi'ninki (Lok Sabha) ise 500 ve daha fazla olarak belirlenmiştir.
9. Prabhat Patnaik, "Imperialism and the Growth of Indian Capitalism", Explains in a Subcontinent de gisi, Robin Blackburn, Pelican Books, Middlesex, 1975, s. 61.
10. Aynı Kaynak, s. 68.
11. "The Crisis in India", Monthly Review, s.45, 66.

AYÖD GENEL KURULU

GENEL KURUL, YENİ YÖNETİME TÜRKİYE ÇAPINDA FEDERASYONLAŞMA ÇALIŞMALARINI YÜRÜTME YETKİSİ VERDİ.

12 Ocak Pazar günü AYÖD (Ankara Yüksek Öğrenim Derneği) 1. Genel Kurulu yapıldı. Ankara'nın çeşitli yüksek okullarından gelen 200'ü aşkın delegenin katıldığı genel kurul doğru devrimci görüşün zaferiyle sonuçlandı.

Yoğun faşist saldırıların hızla arttığı bir ortamda yapılan genel kurulda GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELESİNİN ZORUNLULUĞU ve bu doğrultuda tüm grupların anti-faşist mücadelede eylem birliğinin sağlanmasının gerekliliği vurgulandı.

Faşizme karşı gençliğin mücadelesi ancak alabildiğine örgütlü olduğu ölçüde başarıya ulaşabilir. Örgütlülüğü sağlamak ise, dar grup çıkarlarını bir tarafa bırakmakla, örgüt disiplinine uymakla mümkündür. Sol içindeki ayrılıklar, faşizme karşı aktif mücadelenin yürütülmesinde engel olarak getirilmemelidir. Bu yoldaki tüm eğilimler mahkum edilmelidir.

Faşizme karşı mücadelede gençliğin devrimci eyleminin savunma ve tüm ayrılmış eğilimleri mahkum eden genel kurul yandaki bildiriyi oy birliği ile kabul etti.

Baştan beri grupçu, ayrılmış tavırlarını sürdüren ve örgüt içinde havası estirmeye çalışan, "gerici" 'sağ' muhale-

fet ise devrimci gençliğin doğru politikasının karşısında bu ayrılmış tavırlarını bir süre için terke etmek zorunda kaldılar.

Genel Kurul ayrıca yeni yönetime, gençliğin Türkiye çapında örgütlenmesini ve tek merkezli bir örgüt altında birleşmesini sağlayabilecek olan federasyonlaşma çalışmalarını yürütme yetkisini verdi.

Genel Kurulun teklifi üzerine Başkanlık Divanı aşağıdaki telgraf metnini, hapisyelerdeki tüm devrimcilere yollamıştır:

DEVRİMCİ ARKADAŞLAR,

Sizler, faşizme ve emperyalizme karşı verdiğimiz kavga da faşizmin zindanlarına düştünüz. Bugün kavga aktif bir şekilde katılmıyorsunuz ama, bu kavgayı başka bir ortamda sürdürüyorsunuz. Bizler, içinde bulunduğunuz zor koşullarda sürdürdüğünüz mücadeleden gün alıyoruz.

Devrimci gençliğin mücadelesi yürüttüğünüz mücadelenin ışığı altında, halkımızın mücadelesinin bir parçası olarak, kurtuluşa kadar sürecektir.

Devrimci SELAMLAR
AYÖD 1. GENEL KURUL ADINA
BAŞKANLIK DIVANI

AYÖD 1. GENEL KURULUNUN HALKIMIZA VE DEVRİMCİ GENÇLİĞE MESAJI:

Son günlerde emperyalizm ve oligarşi, yığınların yükselen ken-diliğinden hareketleri, ekonomik demokratik talepleri karşısında baskı ve terörünü arttırmaya, faşist milislerini, gençliğin, işçilerin üzerine saldırmaya başladı.

Ülkemizde, sürekli faşizmin klasik yöntemi haline gelmiştir bur-lar... Bu, bir yandan kurumsal olarak faşizm yukarıdan aşağı mevcut devlet mekanizmasını kullanarak kitlelerin taleplerini engellemek, onları bastırarak, diğ-er yandan, aşağıdan yukarıya faşist milisleri vasıtasıyla ihtiyacı olan kamuoyunu yaratmak, kitleleri yıldırarak, dikkatleri esas hedeflerden uzaklaştırmak biçiminde bir program olarak kar-şımıza çıkmaktadır.

İşte, oligarşinin bu programı dikkate alınmadan faşist milis-lerin şu günlerdeki planlı ve sı-lahlı saldırıları, cinayetleri anlaşılmaz. Fabrikalarda işçi-ler, kırsal alanlarda yoksul köylüler, Doğu Anadolu halkına ve üniversitelerde ilerici, yurt-sever, devrimci gençliğin üzeri-ne yönelik bu kanlı saldırıların kaynağı bir yandan tüm halk kesimlerinin yükselen mücadelesi ve buna bağlı olarak oligarşinin kendi iç tutarsızlığıdır. Tariş-te, Seydişehir'de işçiler üzerin-de yoğunlaşan saldırılar, ve O Tü Hacettepe'de, ADMM'da, İstanbul Elazığ ve başka yerlerde devrim-ci gençlere sıkılan kurşunlar o-ligarşinin çizdiği kanlı tablo-daki görüntülerdir. Ki, bu durum emperyalizmin III. bunalım dön-eğinde metropol ülkelerde ve geri bırakılmış ülkelerde tüm dün-ya halkları üzerindeki kanlı sultarlardan ayrı düşünülemez.

Devrimci gençler olarak, bu ko-şullarda bize düşen görevler ne-lerdir?

İlk önce, emperyalizmin ve oli-garşinin kanlı saldırılarının, emperyalizmin III. bunalım dön-eğinde geri bırakılmış ülke-lerde oluşan şeyler olduğunu an-lamalıyız. Ve fakat bu duruma baş eğilmesi gerektiğini, ak-tif ve tavizsiz mücadele verme-

miz gerektiğini, örgütlü mücade-le vermeye gerektiğini en geniş yığınlarla anlatmalıyız. Yani, karşımadıkları birkaç başıbo-zuk olarak görmeyip, onları bağ-lı buldukları bütünle birlikte teşhir ederek, en geniş yığınla-rı anti-faşist mücadelede sefer-ber etmeliyiz. Faşizme ve faşist-lere karşı mücadele ile emper-yalizme karşı mücadelenin ayrıl-maz bir bütün olduğunu görebil-meliyiz. Faşizme karşı mücadele-yi, işçi sınıfının bağımsız si-yasi mücadelesinin ışığında, dev-rim meselesinin bir parçası ola-rak yürütmeliyiz.

İkincisi, artan faşist saldırı-lar karşısında "aman faşizm ge-liyor; sıkıyönetim geliyor, en kötü demokrasi en iyi faşizmden iyidir" lafları arkasında "bur-juva demokrasisi" sınırları için-de "demokrasi"den yana güçlerin siyasi şemsiyesi altına sığınma-nın teorisini olan ve kitlelere faşizm karşısında pasifizmi öne-ren görüşlere ve tüm revizyonist ve oportünist görüşlere karşı uyanık olmalıyız. Faşizme ve faşistlere karşı aktif mücade-le-den vazgeçmemeliyiz.

Üçüncü olarak, gençliğin devrim-ci eyleminin birliğini somut programlar ve açık hedefler doğ-rultusunda sağlamalıyız. Halkın mücadelesinin yanısıra, genç-liğin en geniş anti-faşist cep-dehesini yaratmalıyız. Pratikte bunun gerçekleşmesini Türkiye gençliğinin tek merkezi yığın örgütünün kurulmasında görüyoruz.

Devrimci gençliğin mücadelesi halkımızın mücadelesinin bir par-çası olarak halkımızın kurtuluşu-na kadar sürecektir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLIGAR-ŞİK DİKTA

KAHROLSUN FAŞİZM

YAŞASIN HALKINIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCA-DELESİ

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLE-MİNİN BİRLİĞİ

TÜRKİYE İRAK BORU HATTI İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR.

DİRENİŞE KARŞI PATRONLARLA TOPRAK AĞALARI BİRLEŞTİLER, TOPRAK AĞALARI DİRENİŞİN BAŞARISININ YOKSUL KÖYLÜLERE ÖRNEK OLACACIN-DAN KORKUYOR, PATRONLAR DA, TOPRAK AĞALARININ YARDIMIYLA, KÖY - LÜLERİ, İŞÇİLER YERİNE SİGORTA-SIZ VE DÜŞÜK ÜCRETLE ÇALIŞTIRA - RAK İŞÇİLERİN DİRENİŞİNİ KIRMAYA ÇALIŞIYOR.

**BİRLİKTE
KUVVET
DOĞAR**

BİZLER TÜRKİYE- İRAK PETROL BORU HATTI İŞÇİLERİZ. NARLI'DAN ARABAN'DAN ÜRFADAN, MARDİN'DEN SESLENİYORUZ. BUGÜN; KADAR DİRENDİK VE...

DİRENİYORUZ

**KÖYLÜ KARDESLERİMİZ;
SİZLERİ BU BORU HATTINDA BİZİM SEVDİĞİMİZ
SİGORTASIZ VE DÜŞÜK ÜCRETLE
ÇALIŞTIRILAN, DİRENİŞİMİZİ KIRMAK
İSTİYORLAR. BİZİM PATRONLARDAN, SİZİN
TOPRAK AĞALARIMIZIN KURTULUSUNUZ
ONLARA KARŞI MERECEĞİMİZ ÇATK
MÜCADELEMİZLE OLACAKTIR.**

YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ

**Kurtulmak
çok tabaklı
bir mücadeleyi
gerektirir
ya hep beraber
ya hiçbirimiz**

Türkiye-İrak petrol boru hattı inşaatında çalışan işçiler, sosyal haklarından yoksun bir şekilde çalışmaktaydılar. Tatil günlerindeki çalışma kanunsuz olarak işçinin isteğine bırakılmamış, çalışmayan işçiler (ta-tilde) derhal işten çıkarılmış-lar, çalışma saatleri devamlı olarak 16-17 saat olarak uygulanmış ve fazla mesaipleri hiçbir zaman ödenmemiştir. Bu tür kanun-suzluklar süregelmiştir.

15 Eylül 1975 günü Alman işveren hiçbir neden göstermeksizin 54 işçiyi işten atması bardağı taşıran damla oldu; açıkça İş Kanunu'nun çiğnenmesi olan bu toplu çıkarmaya karşı, işçiler direniş geçtiler ve 3 günlük direniş sonunda işveren bu işçileri geri almak zorunda kaldı. Ve bir protokolle, bir sendika toplu sözleşme yetkisi alana dek işten çıkarılmama garantisi alındı.

Artık, işverenin elinde bir tek koz kalmıştı: Bir sarı sendika ile anlaşarak işçileri tuzağa düşürmek; bu çabalar, Çalışma Bakanlığı'nın da yardımıyla işçilerin istedikleri "BAYSEN-İS" Sendikasına toplu sözleşme hakkı verilmesiyle sonuçlandı. Bunun

üzerine direniş geçişen işçiler, karşılarında "devlet"i polisi, jandarmasıyla buldular. İşçi li-derleri tutuklandı, haklarında çeşitli davalar açıldı.

Öte yandan, işçilerin bu direnişinin tahakkümüleri altında tut-tukları yoksul köylülere örnek ol-lacağından korkan toprak ağala-rı yabancı telceli patronlara iş-birliği teklif ettiler. Böylece işçiler karşılarında emperyalist tekeller-işbirlikçi sermaye-toprak ağaları üçlüsünü buldular.

Ama bu baskıların hiçbirisi iş-çilerin direnişlerini kıramadı, aksine onları bile, köylülerle kaynaştırdı.

Direnin başlangıcında işçi tem-silcilerinin muhatap bile kabul etmeyen işveren, işçilerin karar-lı direniş karşısında, elindeki bütün kozlarını yitirince, işke-tin yönetim kurulunu işçilerin ayağına getirmek zorunda kaldı. İşçilerin kararlı direniş, hak-larını alana dek sürecektir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ!
